

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 800
Letna naročnina L. 1.500
Letna inozemstvo L. 2.500
Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Leto XIV. - Štev. 51 (722)

Gorica - četrtek 20. decembra 1962 - Trst

Posamezna številka L 35

Luč v razsvetljenje narodov

Sv. Luka pripoveduje v Apostolskih delih, da se je mogočen služabnik etiopske kraljice Kandace peljal na vozu iz Jeruzalema v Gazo. Po poti je bral iz knjige Izaije preroka. Pa je pristopil k njemu diakon Filip ter ga vprašal: »Ali razumeš, kar bereš?« Ta je odgovoril: »Kako bi neki mogel, če me kdo ne pouči?« (Ap d. 8, 30, 31)

Človeštvo tipa za resnico

V položaju tega služabnika kraljice Kandace je bil cel človeški rod pred Kristusom. Bral je v knjigi svoje vesti in razuma, bral je tudi v sv. pismu, vsaj judovski človek in tisti, ki so prišli z Judi v stik. Toda kdo je razumel, kar je bilo od davna napisano v človekovi duši? Kdo je mogel razbrati skrivnosti božje, kdo razjasniti prerokbe? Zato pa je že pisec knjige Modrosti potožil: »Zares nespametni so bili vsi ljudje, v katerih ni bilo spoznanja božjega, ki iz vidnih dobrin niso spoznali Njega, ki je.« (Modr. 13,1). Tako je ves človeški rod zapadel zmotam in pregreham, kot opozarja sv. Pavel: »Zaradi tega jih je Bog v željah njih src prepustil nečistosti, da so sami skrunili svoja telesa.« (Rim 1,24). In nato podrobno opisuje žalostno stanje pregreh, v katere so zapadli malikovalci, ker niso spoznali pravega Boga.

Toda kdo naj bi jim pokazal pravega Boga? Ali mar njih filozofiji? Ti sami so iskali resnico in se tipali za njo kakor slepec, ki si s palico išče pravo pot. En filozof je pobijal, kar je prejšnji trdil, tako da je na koncu ostal le dvom, kakor je tako po pravici priznal Pilat: »Kaj je resnica?« Je-li resnica nauk stoikov ali peripatetikov ali epikurejcev? Ali imajo prav sofistji, da je resnica nekaj subjektivnega? Zato, kakor stvar prikažeš, tako je res? Pravilno zaključuje Aleš Ušeničnik: »Vsa filozofija in znanost odgovora ne ve.« (Knjiga življenja).

Ali naj dajo človeku odgovor na njegova vprašanja razna verstva? Pa saj je z njimi kakor s filozofijami: kar ena vera priznava za pravo, druga zanika. Kar uči hinduizem, to zavrača mohamedanstvo; kar je bilo resnično pogonom v eni deželi, to je bilo znota v drugi. Ali naj bo res, kar pravi pregovor: »Vsak po svoje Boga molji?« Torej vsi imajo prav in nobeden?

Ostalo je še sv. pismo, ostali so Mojzes in preroki. Ali videli smo, kako je služabnik kraljice Kandace tožil: »Kako bi neki razumel, če me kdo ne pouči?« Judovski pismouki so si sicer prisvajali pravico, da sv. pismo razlagajo, ali evangelij nam priča, kako nesoglasni so si bili v njegovi razlagi in zlasti kako niso znali razložiti pravno najtežjih in najvažnejših strani v prerokih in postavi. Zato srečujemo Kristusa, kako jih stavi v težave prav pri razlagi sv. pisma. Ko ga nekoč skušajo z različnimi vprašanji, jih on zavrne: »Kaj se vam zdi o Kristusu, čigav sin je?« Reko mu: »Davidov.« Ali kako da ga David v duhu imenuje Gospoda, ko pravi v psalmu: Gospod je rekel mojemu gospodu: Sedi na mojo desnico. Če je njegov sin, kako ga imenuje Gospoda? In niso mu znali odgovoriti. (Lk 20, 41-44).

Učenik pride

Kljub vesti in zdravemu razumu in sv. pismu so bili ljudje brez trdne in nezmotne resnice, kjer bi jo najbolj potrebovali. Dvom je vladal vsepovsod, dvom, ki ga niso mogle rešiti ne filozofije ne verstva in niti sam Mojzes in preroki.

Toda preroki so napovedali: »Poslušaj, Izrael, preroka iz tvoje srede, kakor sem jaz, ti obudi Gospod, tvoj Bog, njega poslušajte.« (5 Mojz 18,15). Imel je torej priti nov prerok, ki bo ljudi učil resnico. »Mladika bo pognala iz Izajeve korenine in cvet bo vzrastel iz nje. In duh Gospodov bo počival na njem: duh modrosti in umnosti, duh sveta in moči, duh učenosti in pobožnosti in duh strahu božjega.« (Iz 11,1-2). To so judje dobro vedeli. In zato pravi Samarijanka pri Jakobovem vodnjaku: »Vem, da pride Mesija, ki se imenuje Kristus; ko pride on, nam bo oznanil vse.« (Jan 4,25).

Človeštvo je torej nujno potrebovalo UČITELJA RESNICE in ta je bil napovedan, da pride.

Prišel je na sveto noč, »luč v razsvetljenje poganov.« (Lk 2,32). Pri obrežovanju so mu dali ime Jezus, kakor je bil imenovan po angelu, preden je bil spočet. (Lk 2,21). Že kot dvanajstleten deček je v templju pokazal, svojo modrost. »Vsi, ki so ga slišali, so strmeli nad njegovo razumnostjo in njegovimi odgovori.« (Lk 2,47).

Učenik uči

Pozneje je nastopil med ljudstvom in učil. »Ljudje so strmeli nad njegovim naukom. Kajti učil jih je, kakor kdor ima oblast in ne kakor njih pismouki in farizeji.« (Mt 7,29). Pokazal je, da edini on prav razlaga sv. pismo. V Nazaretu se je to zgodilo med njegovimi vaščani. Stopil je v shodnico in prebral odlomek iz preroka Izaije: Duh Gospodov je nad menoj... In zaprl je knjigo, jo dal služabniku in sedel; in vseh oči v shodnici so bile uprte vanj. Začel jim je govoriti: »Danes je to pismo pred vami dopolnjeno.« Vsi so mu pritrdili in so se čudili besedam milosti, ki so prihajale iz njegovih ust.« (Lk 4,18-22). Razodel je, da je prišel učiti nadnaravne resnice. »Rabi, vemo, da si od Boga prišel kot učenik, zakaj nihče ne more delati teh znamenj, ki jih ti delaš, ako ni Bog z njim.« je priznal odlični farizej Nikodem. In Jezus je takoj uporabil priložnost, da mu je govoril o nadnaravnem rojstvu človekovem. Nikodem se je čudil: »Kako se more to zgoditi?« Jezus pa mu odvrne: »...Resnično, resnično povem ti; kar vemo, govorimo, in kar smo videli, pričujemo...« (Jan 2). Zato je mogel o sebi trditi: »Moj nauk ni moj nauk, ampak tistega, ki me je poslal. Če kdo hoče njegovo voljo spolnjevati, bo spoznal, ali je ta nauk od Boga, ali govorim sam od sebe.« (Jan 7,17). Nastopal je torej kot učenik, ki govori božjo resnico. Ali more biti kaka resnica večja kot ta in kak nauk višji od božjega nauka? V sled tega je samo Kristus mogel reči: »Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle.« (Lk 21,33). In samo on je mogel reči o sebi: »Jaz sem pot, resnica in življenje.« Janez Evangelist, prvopo-

klicani učenec Jezusov, je zato v prologu v svoj evangelij zapisal: »Postava je bila dana po Mojzesu, milost in resnica pa je prišla po Jezusu Kristusu.« (Jan 1,17).

Na sveto noč se torej ni razlila božja svetloba samo nad Betlehem, temveč nad cel svet, ki je dobil pričakovanega UČENIKA, da je pregnal temo zmotne in greha in »ustanovil kraljestvo resnice in milosti.« (Hvalospev pri maši Kristusa Kralja).

Učenik postavi učiteljico resnice

Toda Mesija ni prišel samo za judovsko ljudstvo, prišel je kot učenik vsega človeškega rodu. Zato pa se je njegova resnica morala oznaniti vsem ljudem vseh časov. To je ideja, ki jo je najbolj zagovarjal sv. Pavel. V sporu s kristjani iz judovstva, tako zvanimi judaizanti, je to ponovno udarjal: evangelij Kristusov se mora oznanjati vsem ljudem, judom kakor poganom. V tem oziru je napisal Efežanom pomenljive besede: »Pogani so sodediči in soudje in soudeleženci pri obljubi (dani Izraelu) v Kristusu Jezusu po evangeliju, katerega služabnik sem postal...« (Ef. 3,6). Tako je Kristusova resnica predvsem po zaslugi apostola Pavla zasijala vsem neštevilnim narodom tedanjega rimskega imperija in tudi izven njega.

Ali satan, ki je že v raju hotel izjaloviti božje načrte, je hotel tudi resnico Kristusovo preobrniti v navadno filozofijo ali vsaj v eno izmed tolikih verstev. To je bilo delo heretikov, krivovercev, ki so vstali že v dobi apostolov. Resnico Kristusovo so hoteli počlovečiti, da bi ne bila več večna, nespremenljiva, božja resnica, temveč le skupek človeških misli, pomešanih z razodetjem. To je bila in je največja nevarnost za Kristusov evangelij. Že ko je bil božji Učenik sam živ, so njegovi nasprotniki skušali zavijati in potvarjati njegove besede. Saj so to pokazali pred Pilatom, kjer so ga obdolžili, da neti upor zoper cesarja, in pred velikim zborom, kjer so trdili, da hoče podreti tempelj. To se je imelo v še hujši meri nadaljevati kasneje po njegovi smrti apostolov. Kako pa naj se ohrani nepotvorjena resnica božja? Kako naj se ta resnica širi? Tudi za to je Kristus poskrbel: ustanovil je Cerkev, ji dal nalogo naj širi njegov evangelij, njej je izročil vso svojo resnico, da jo ne samo uči, nego tudi nezmotljivo razlaga. In ravno apostol Pavel je tisti, ki je najbolj doumel in nam razodel to Kristusovo voljo, ki je izražena v besedah apostolov: »Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu. Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« (Mk 16,15; Mt 28,20). Cerkev mora torej oznanjati Kristusovo resnico. To je opomin sv. Pavla Timoteju: »Rotim te pri Bogu in pri Jezusu Kristusu...: Oznanjuj besedo, nastopaj bodi prilično ali neprilično; prepričaj, svari, opominjaj, z vsem potrpljenjem in učenjem. Zakaj pride čas, ko zdravega nauka ne bodo prenesli, temveč si bodo za čehljanje ušes kopicili učitelje ju svojih željah in bodo ušesa odvracali od resnice, obračali pa k bajkam.« (2 Tim 4,24). Cerkev mora učiti božjo resnico,

U letu vesoljnega cerkvenega zbora voščimo vsem sotrudnikom, bralcem, prijateljem in vsem ljudem dobre volje obilico božje luči od Deteta Jerusa in trajnega mira v Ljubezni in Resnici.

ker je »stebler resnice« in »znamenje, dvignjeno med narodi.« (Ap. Pavel).

Učiteljica nastopa

Zgodovina nam priča, kako se je vse to zgodilo: kako so nastopile krive vere in krivi nauki, kako je Cerkev ves čas neutrudno učila Kristusovo resnico, jo širila med narodi, jo čuvala pred potvorbami in jo nezmotljivo razlagala. Srečo imamo, da živimo v času, ko se ta učiteljska služba Cerkev kaže pred vsemi ljudmi bolj jasno kot kdaj prej v zgodovini. Ko je Janez XXIII. sklical vesoljni cerkveni zbor, je hotel tudi to, naj pred ljudmi še bolj zasije obraz Cerkev kot učiteljice resnice, nezmotljive, nespremenljive, razodete božje resnice. V preteklih tednih smo prisostvovali slovesnemu začetku koncila, nato zasedanjem in razpravam, ki so jih imeli koncilski očetje. Ni nam sicer bilo dano, da bi sedeli v koncilski dvorani kot opazovalci, toda iz tega, kar so časopisi in agencije poročali, si lahko ustvarimo sodbo, kako Cerkev tudi danes vrši od Kristusa poverjeno ji službo, da uči in razlaga njegov nauk. Vsekakor je za vsakega izmed nas tolažilno, da po dva tisoč letih Cerkev še vedno z isto vnemo in močjo uči in razlaga resnico Kristusovo kot so jo apostoli in njih učenci; z isto vestnostjo svari pred zmotami tudi za ceno preganjanja; z isto gorečnostjo širi evangelij med pogani kot ga je apotal Pavel. Vedno mlada Cerkev prenavlja joča se v milosti in resnici.

Svet brez Učenika

Obratno pa opažamo, kako je tudi današnji svet, ki živi izven Kristusa, še vedno v enako revnem položaju kakor pogani pred Kristusom. V osnovnih resnicah življenja se ne ujemajo in tipajo

za njimi kakor poganski filozofi. Pustimo ob strani filozofije preteklosti, ki so pognale izven Kristusove resnice, in ustavimo se ob tistem nauku, ki danes tekmuje z evangelijem za osvoboditev ljudi, mislim pri marksizmu. Ta hoče biti nova vera, vera človeka prihodnosti, ki si bo ustvaril svoj paradiz v tem življenju in dokončno z razvojem znanosti in gospodarstva pogledal na dno vseh tajnosti in skrivnosti. Ta nauk ni še star sto let in že vidimo, kako razpada na kose. Kdo ga prav in avtentično razume in razlaga? Najprej ga je dopolnil Engels, za njim ga je razlagal Lenin, za Leninom Stalin, njemu je sledil Tito, Titu Hruščev in sedaj še Kitajec Mao Ce Tung. Vsak izmed njih trdi, da samo on pravilno in avtentično razlaga Marksovo nauk. V pol stoletja smo dobili že pet »nezmotljivih« razlagalcev Marksovega nauka, ki se med seboj ne ujema, da ne upoštevamo tistih Marksovih trditve, ki jih je že zgodovina sama zavrgla. Počakajmo še kako desetletje in tudi Marksova doktrina bo razpadla in šla v pozabo kakor že toliko drugih filozofij in doktrin pred njo. Sla bo v pozabo zato, ker mora iti, kajti vsa zgodovina je le oddaljevanje od Kristusa in bližanje k njemu, oddaljevanje od božje resnice in bližanje k njej. To je večni tok zgodovine človeškega duha.

Naše voščilo

Zato pa je naše božično voščilo vsem, posebno tistim našim bratom, ki še verujejo v Marksa, tole: Nan in vam naj zasveti v vedno svetlejši luči RESNICA, ki je zasijala v Betlehemske hlevčku na sveto noč, ko so angelci peli: Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so blage volje. Ta mir, ki je sad resnice in ljubezni, želimo vsem ljudem.

K. H.

Božično voščilo goriškega nadškofa slovenskim vernikom

Predragi moji verniki!

V svetih božičnih praznikih se vsa naša nadškofijska družina zbira okrog Jezusovih jasic in si drug drugemu voščimo blagoslova in milosti polni božič.

Tudi nadškof, po božji volji vaš nadpastir in oče, vam pošilja vsem svojo božično voščilo z željo, da bi sveto preživeli božič v molitvi in ob vaših lepih božičnih pesmih. Gospod Jezus je prišel na svet, da bi nas vse povezal s seboj in med seboj, kljub vsem razlikam, ki so vedno bile med ljudmi.

Prisrčno voščilo dragim duhovnikom, s katerimi skupno delimo skrb za zveličanje duš. Vsem prav iz srca želim, da bi njihovo delo našlo pri vernikih razumevanje in pomoč, da bi v svojih župnijah videli porast krščanskega življenja. Naj bi vsi vam izročeni verniki spoznali Kristusovo resnico, pogosto prejeli sv. zakramente in živeli pošteno pred Bogom in ljudmi.

Voščilo vsem družinam. Naj bodo res majhne skupnosti, v katerih vlada ljubezen, soglasje in milost božja. Naj bodo otroci, kot Detje Jezus, res dar božji, ki morajo rasti »v starosti, modrosti in milosti« v tolažbo staršem in vzgojiteljem.

Voščilo vsem vernikom, posebno še delavcem, ki so v stiskah in nevarnostih ter mladini, ki je up bodočnosti.

Detje Jezus naj bo zvezda vodnica, ki s svojo lučjo ožarja vašo življenjsko pot. Nihče naj je ne izgubi izpred oči. Tolažba in opora naj vam bo, kot je bila vašim prednikom skozi toliko stoletij.

Kristus naj bo vaš vzor, v Njem bodite vsi bratje in sestre med seboj, v Njem boste našli rešitev v vsakem vprašanju.

Mladina naj sledi izročilom svojih prednikov, katerim je bila vera vir veselja, tolažbe in sreče. Tem prazniki niso bili le neka zunanost, pač pa obnova zvestobe do Boga in po njej krščanskega življenja posameznikov, družini in vse človeške družbe.

Bodi tudi današnja slovenska mladina vredna teh izročil. Le tako bosta slovenski jezik in slovenska omika (kultura) prišli do pravega izraza, ker bosta vsa ožarjena od Kristusa, ki je bil rojen v betlehemskega hlevčku zato, da vse odreši in posveti ter prinese vsem mir in veselje.

To božično voščilo naj vas vse spremlja tudi v novem letu, ki ga naj posveti moj nadpastirski blagoslov.

Gorica, božič 1962

† Andrej, nadškof

Razprava o koncilu v Parizu

V petek 14. decembra je bila v pariški stolnici Notre-Dame javna razprava o koncilu. Na govorniškem odru so bili: jezuit p. Danielou in dominikanca p. Le Guillou in p. Pichard. Odgovarjali so na vprašanja visokošolcev pariške univerze Sorbona in drugih visokih šol. Razprava je trajala nad dve uri. P. Danielou je poudarjal, da koncilski očetje predvsem iščejo notranjo prenovitev Cerkve, kako bi bolje vodili ljudi k zveličanju. P. Pichard je razlagal, da morajo biti verni in neverni bolje informirani o delu Cerkve. Verni zato, da bi lažje sodelovali pri delu Cerkve, neverni, da bi delo Cerkve poznali. P. Le Guillou je končno podčrtal prizadevanje koncila, da bi pritegnil ločene brate. Po-

znati je treba mišljenje ločenih bratov in prikazati resnico tako, da je dostopna za vse; vzbujati je treba zaupanje in medsebojno razumevanje.

Po končani debati je daroval sveto mašo pariški pomožni nadškof Veuillot.

★ Božični glas zvonov naj vlije v duše vseh Slovencev — doma in po svetu — obilo pravega miru, da bomo tako šli radostnih src v novo leto 1963, ki naj vsem prinese mnogo sreče in zadovoljstva!

Akademski klub v Gorici

Politična bilanca ob koncu leta

Se deset dni in leto 1962 bo za nami. Vendar lahko že danes napravimo kratko bilanco glavnih političnih dogodkov, ki so med letom najbolj vzbujali pozornost svetovnega javnega mnenja.

Prva ugotovitev, ki je temeljne važnosti za stvarno razumevanje ter presojanje vsega političnega dogajanja, je ta, da se politično-vojaško ravnanje med obema blokoma, Vzhodom in Zapadom, ni spremenilo, in to kljub resnim poskusom Sovjetske zveze, da bi z atomsko in raketno oborožitvijo Kube to ravnanje sil, na katerem danes stoji nekak prisiljen svetovni mir, občutno spremenila v svojo izključno korist. Kako nevarno bi to bilo za usodo svobodnega sveta in svetovnega miru sploh, dovolj zgovorno priča energičen nastop ZDA proti tovrstnim sovjetskim poskusom. Kot smo lahko videli, je Amerika v kubanski zadevi tvegala nič manj kot svetovno nuklearno vojno, samo da prepreči spremembo statusa quo med obema taboroma. Politika ohranjanja sedanjega vojaškega ravnovesja je postala že nekaka norma v mednarodnih odnosih, neke vrste tiho priznan mednarodni zakon, na katerega se vesile ob vsaki priliki sklicujejo, ko hoče katera izmed njih vidno na zunaj spremeniti današnjo razdelitev sveta na vplivna področja. Ker se torej z materialno vojno ne sme oziroma ni moč pomagati (izbruhniti bi lahko svetoven požar, ki bi uničil oba tabora), so se vesile za tekle k tako zvani hladni vojni, ki je bolj psihološkega značaja in temelji na ustrašovanju ter sproževanju kriz in napetosti na najbolj občutljivih področjih. V teh krizah je treba imeti zelo dobre živce, drugače se kmalu podleže.

Berlinsko vprašanje

Eno takih tipičnih žarišč hladne vojne je Berlin. Hruščev že več let, in sicer od leta 1958 grozi, da bo dal zahodne sile izgnati iz bivše nemške prestolnice, če se same zlepa ne umaknejo. O tem je imel že nešteto govorov, razposlal številne diplomatske note, napovedal zadnji rok in dal spet odloge, a zaenkrat je ostal le pri besedah in grožnjah. Dal je sicer zgraditi »zid sramote«, da bi omejil prosto gibanje med vzhodnim in zapadnim področjem, toda kake resnejše akcije proti zahodnim silam v Berlinu si ni upal tvegati, ker se pač zaveda resnosti položaja. Zahodni zavezniki vztrajajo, da imajo pravico ostati v Berlinu, dokler se ne dokončno uredi vprašanje nemške združitve. Mimolo leto so se sicer vodila poizvedovalna pogajanja med ameriškim in sovjetskim diplomati, toda niso privedla do nikakih konkretnih zaključkov. Le olajšala so nekoliko napeto ozračje.

Ker je Hruščev videl, da bo Berlin trd oreh in da brez vojne tega problema ne bo mogel za komunistični svet na zadovoljiv način rešiti, je v igro vpletel Kubo. Istočasno je naznanil, da bo s podpisom ločene nemške mirovne pogodbe počakal na čas po ameriških novembrskih volitvah, ko bo predsednik Kennedy bolj prost. Toda premirje v Berlinu »zaradi notranjih težav, ki jih srečuje ameriška vlada pri pogajanjih o Berlinu spriči bližajočih se volitev« je bilo skrbno preračunano. Hotel se je pokazati velikodušnega do ZDA, pred nosom (na Kubi) pa jim je začel postavljati oporišča za rakete, s katerimi bi lahko v četrte ure uničil glavna ameriška mesta. S tem jim je hotel povedati: če se nočete umakniti iz Berlina, vedite dobro, da ste odslej naprej pod udarno silo sovjetskih raket na Kubi. Ali zapustite Berlin ali pa spriznajte se z dejstvom, da lahko vsak hip pošljem rakete s Kube nad vaše glave.

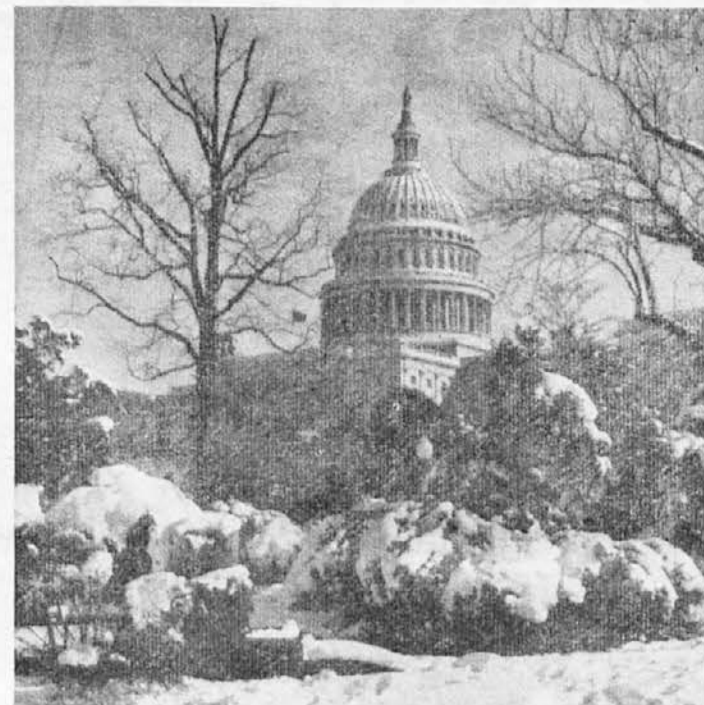
Tako je računal Hruščev, ko je odredil odlog v berlinski krizi pod pretvezo novembrskih volitev v ZDA. Toda ameriški predsednik Kennedy mu je z nenadno pomorsko zaporo okrog Kube preprečil, da bi svoj machiavelistični načrt izpeljal do kraja. Na odločen pritisk ZDA se je moral umakniti in odpeljati domov svoje rakete. Sedaj uradna sovjetska propaganda hiti zatrjevati, da je Hruščev to storil, da reši svetovni mir, toda na Kubo je dal pripeljati rakete z vse drugačnimi nameni.

Problemi evropske obrambe

Kubanska kriza je poleg drugih posledic prikazala v novi luči obrambo svobodnega sveta. O tem so na dolgo in široko razpravljali na rednem letnem zasedanju ministrov držav članic Atlantskega pakta v Parizu, ki se je zaključilo v nedeljo.

Glavni predmet pariških razgovorov je tvorilo vprašanje, ali naj Atlantski pakt ostane samostojna atomska sila ali naj se omeji na oborožitev s klasičnim orožjem. Prevladalo je stališče Amerike, da je tre-

KAPITOL
ZDA
v
Washingtonu
simbol
ameriške
demokracije

ba evropsko obrambo ojačiti s povečanjem števila divizij od sedanjih 26 na 30. To raven bi moralo atlantsko zavezništvo že doseči, toda evropske države so z izvajanjem obrambnih programov odlašale, češ da nimajo finančnih sredstev. Sedaj pa, ko se je Evropa z ameriško pomočjo gospodarsko opomogla, zahtevajo zavezniki z onkraj oceana, naj sama prevzame breme za svojo prvo (klasično) obrambo. Sele potem se bo lahko govorilo o samostojni atomski evropski sili.

Ameriški obrambni minister Macnamara ni imel posebnih težav prepričati svojih evropskih kolegov, da naj z atomsko oborožitvijo atlantskih čet počakajo. Velika Britanija in Francija hočeta po vsej sili ohraniti atomsko orožje, ostale države nimajo finančnih sredstev. V ostalem pa za obrambo pred atomskim napadom itak skrbijo ZDA, ki pa na drugi strani ne marajo povečati števila atomskih velesil. To bi namreč samo kompliciralo zahodno obrambo, ker bi nastalo vprašanje, kdo naj odloča o eventualni uporabi atomskih konic v slučaju sovražnega napada. Ameriška politika sloni še vedno na stališču, da sedanje stanje nudi še najboljše pogoje za učinkovito in pravočasno povračilo v slučaju napada.

In končno je v obrambo svojega stališča ameriški zastopnik citiral kubansko krizo, pri kateri sta igrali važno vlogo tako klasično kot atomsko orožje: t. j. vojne ladje s topovi in rakete.

Kar se diplomatske plati tiče, je letošnje atlantsko zasedanje potekalo v znamenju spremenjenega mednarodnega ozračja, ki ga označujeta na eni strani pozitivna rešitev kubanske krize, na drugi pa spori v notranjosti komunističnega sveta. To je posebno razvidno iz zaključnega poročila, ki je sestavljeno v povsem spravljivem tonu. Nobena skrivnost ni, da ZDA nočejo zamuditi sedanje prilike, ki se jim nudi, za odkrit razgovor s Sovjetsko zvezo. Slednja je baje tudi odločena v sporu s Kitajci in stalinovci igrati karto mirnega sožitja.

Razorožitvena pogajanja

V zaključnem poročilu o zasedanju Atlantskega pakta v Parizu je rečeno, da se je treba nenehno truditi, da pride enkrat na svetu do splošne in popolne razorožitve pod učinkovitim mednarodnim nadzorstvom. — Tudi Hruščev pravi, da hoče splošno in popolno razorožitev, toda odklanja vsako obliko mednarodnega nadzorstva. To je danes še vedno poglaviti razlog, da se obe svetovni velesili ne moreta sporazumeti o postopni razorožitvi.

Pogajanja v tem smislu se vršijo v Ženevi v okviru 17-članskega odbora OZN, v katerem se zastopane vzhodne, zapadne in nevtralne države. V okviru tega odbora deluje poseben pododbor, ki se bavi izključno z vprašanjem prekinitve nuklearnih poskusov. Zapadne države so predložile že več osnutkov pogodb, v katerih so se zelo približale stališču Sovjetske zveze. Toda slednja je vse te zahodne predloge odbila, ker zahtevajo nad izvajanjem sporazuma o prekinitvi atomskih poskusov, katerih ni moč zaznavati na razdaljo s trenutnimi tehničnimi instrumenti mednarodno nadzorstvo. V poštev pridejo podzemski poskusi.

Sovjeti so nato predlagali, naj bi izvajanje atomskega premirja nadzorovali s tako zvanimi »črnimi skatami«, t. j. z zapečatenimi instrumenti, ki bi jih postavili na primerne točke. Na ta način naj bi se izognili mednarodnim nadzorstvenim komisijam, katerih ne marajo Sovjeti, ker pravijo, da bi se v omenjenih komisijah skrivali vohuni Atlantskega pakta. —

Zahodnjaki so rekli: »Dobro, razgovarjamo se torej o teh črnih skaltah. Tako na ameriško kot na sovjetsko ozemlje postavimo zadostno število takih skatel s seizmološkimi instrumenti«. Sovjetski predstavnik je odvrnil, da so za prostrano sovjetsko ozemlje dovolj tri take nadzoralne postaje, kar je za zahodnjake očitno vindi premalo.

In tako se pogajanja vlečejo v nedogled. Vendar se kljub temu obeta, da se bodo atomske velesile po 1. januarju na tiho odrekle nuklearnim poskusom. To zahtevajo namreč nevezane države. Kaj bodo atomske velesile sklenile, je pa drugo vprašanje.

Konec utvar nevtralistov

Poleg kubanske krize je morda indijsko-kitajski obmejni spor, ki je privedel do masovnega vdora kitajskih vojakov globoko v notranjost indijskega ozemlja, najbolj vznemiril svetovno javnost. Najbolj pa je presenetil nevtralne države z Indijo na čelu. Ko so pred tremi leti pakistanski državnik predlagali Indiji skupno obrambno pogodbo, je Nehru zavrnil, rekoč: »Pred kom naj se branimo? Indija nima sovražnikov.« Pred tedni ob nenadnem kitajskem vdoru pa je izjavil: »Dolgo smo se vdajali sladkemu snu. Sele sedaj ob napadu začinjamo razumeti, da smo izgubili stik s stvarnostjo modernega sveta.« Se isti teden je zaprosil ZDA za vojaško pomoč.

Kakšno duhovno krizo je moral prestati oče nevtralizma, indijski ministrski predsednik Nehru, je očitno iz gori omenjenih izjav, katere ne potrebujejo komentarja. Najbolj ga je pač razočaralo dejstvo, da je njegovi dolgoletni nevtralni in filokitajski politiki zadalja najhujši udarec ravno tista Kitajska, katere vstop v OZN je vneto zagovarjal do zadnjega in katere je imela od nevtralne indijske politike največ koristi.

Dogodki torej niso dali prav Nehruju. Zato je njegov nevtralizem doživel po petnajstih letih navideznih uspehov nepopraven političen poraz ravno v svoji rojstni deželi. Zgodovina je pač neusmiljen sodnik.

Navedli smo glavne politične probleme, ki so razdvajali svet v tem letu in ki ga bodo razdvajali tudi najbrž v novem.

Naj ta kratek in pomanjkljiv pregled zaključimo z ugotovitvijo, da je Zahod ravno ob koncu leta žel svoj prvi pomemben politični uspeh po letu 1945. To se je zgodilo ob priliki kubanske krize. Oktober 1962 bo zato brez dvoma šel kot odločilen in pomemben mejnik v zgodovino odnosov med Vzhodom in Zapadom. Posledice tega dejstva se bodo nedvomno še dolgo čutile v mednarodni politiki.

a. t.

Post pred božičem

Lansko leto je sv. oče odredil, da, komur je težko držati post na božično vigilijo, 24. decembra, se lahko postu prejšnji dan, 23. decembra, in tako zadosti cerkveni zapovedi. Letos je 23. decembra nedelja. Zato je sv. oče za letos določil naslednje: Kdor more držati post 24. decembra, naj ga drži; kdor pa ne more, ni treba, da ga drži niti v nedeljo 23. decembra.

(Oss. Rom. št. 287 - 15. dec. 1962)

Katoličani v Indiji

V zadnjih desetih letih se je število katoličanov v Indiji povečalo za 24 odstotkov. Sedaj je v Indiji 6.300.000 katoličanov. Zarne skrbi 6800 duhovnikov. Redovnic je v Indiji 21.800.

NA VATIKANSKI RADIJSKI POSTAJI

Mariborski škof o A. M. Slomšku

Dne 1. decembra 1962 je imel prevzvišeni mariborski škof po radiu tale govor:

Dragi slovenski rojaki doma in v tujini! Predvsem vas želim vse iskreno pozdraviti, prav posebno pa pozdravljam duhovnike, redovnike in vernike mariborske škofije. Letošnje leto je izredno pomembno v zgodovini Cerkev zaradi vesoljnega cerkvenega zbora, ki se je začel 11. oktobra in bo prihodnji teden zaključil svoje prvo zasedanje. Slovenci pa smo poleg tega leta doživeli še dva zelo važna zgodovinska dogodka. Ljubljana je obhajala 500-letnico obstoja in bila povzdignjena v nadškofijo, mariborska škofija pa se je spominjala na zelo slovesen način 100-letnice smrti božjega služabnika Antona Martina Slomška. V zvezi s tem bi vam nocoj rad spregovoril nekaj besed o Slomšku in o postopku za njegovo poveljčanje ali beatifikacijo.

ENA LUC
VZHAJA SLOVENCEM

Ko je Slomšek kot mlad bogoslovec v Celovcu ustanovil krožek za slovenske tovariše, da bi jih poučeval v slovenščini, jih je na prvem sestanku leta 1821 takole nagovoril: »Privikrat stopam na besednico pred brate svojega ljudstva. Izvolil sem si vas v tem času našega zbora veselo pozdraviti, vas delavce poklicane v Gospodov vnoograd slovenskega naroda. Glejte, ena luč Slovencev vzhaja, vidim zbrano mlado trumico mladih učencev, kateri so se zbrali drug drugemu roko podati, slovenski govor kolikor mogoče spoznati, luč Slovencev prižgati, da bo mladi slovenski rod oživel. O, da bi lep vzgled bratovske ljubezni dveh slovenskih učencev, sv. Cirila in Metoda, tudi mi začeli posnemati.«

Te besede zvenijo danes po 140 letih, kakor da so bile izgovorjene v prerokskem duhu. Preprosto in jasno izražajo jasen načrt ali program, ki ga je Slomšek poznaje v življenju s toliko odločnostjo in vztrajnostjo izvajal. »Ena luč Slovencev!« Slomšek se ni zavedal takrat in niti najmanj slutil, da bo on sam tista luč ali bolje svetilnik, ki bo kazal svojemu ljudstvu v domači slovenski besedi pot k Bogu in k pravi narodni omiki. Slomšek je bil res pravi svetilnik, ki ga je božja Previdnost poslala slovenskemu ljudstvu v odločilni dobi naše zgodovine. Toda ta svetilnik, ki nam ga je božja Previdnost prižgala v Slomšku, po njegovi smrti ni ugasnil, ampak nam še sveti. To smo občutili zlasti ob priliki letošnje proslave 100-letnice njegove smrti.

SLOMSEK RASTE
IN BO RASTEL

Te slovesnosti so nam še v živem spominu. V mariborski škofiji so duhovniki na pastoralnih konferencah spomladni obravnavali vprašanje mladinske vzgoje po načelih in metodah škofa Slomška, na jenskih konferencah pa vprašanje vzhodnega razkola in o delu za zedinjenje v duhu škofa Slomška. V poletju so se vršile številne dekanijske proslave z veliko udeležbo vernikov. Glavna slovesnost pa se je vršila v Mariboru 22. in 23. septembra. Ob začetku slovesnosti so bili navzoči tudi zastopniki državnih oblasti, ki so stopili v grobnico in položili na Slomškovo krsto zlat lovrov venec. Sklepna slovesnost pri Sv. Trojici v Slov. Goricah je bila posebno učinkovita. Izbrali smo ta kraj zato, ker so Slov. Gorice po zaslugi Slomška ostale slovenske. Vse slovesnosti so potekle izredno lepo in globoko odjeknile v srcih vernikov mariborske škofije. Slomšek je na novo zaživel med nami. Njegova beseda: Sv. vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do edino zveličavne narodne omike, je naše ljudstvo znova potrjevala v veri, pa tudi v zvestobi do domovine. Utrjevalo pa se je tudi prepričanje, da »Slomšek še vedno raste in da bo raste, dokler iz njega ne zraste svetnik,« kakor je dejal njegov najožji sodelavec in prijatelj Fr. Kosar. To prepričanje pa ne živi le v Slomškovi škofiji in domovini, ampak tudi v srcih vseh vernih Slovencev izven meja ožje domovine. To dokazujejo številne proslave 100-letnice Slomškove smrti, ki so se vršile povsod, kjer žive Slovenci, na Koroškem, Goriškem, v Severni in Južni Ameriki. Od vsepovsod prejemanj poročila, ki so mi v veliko veselje.

POSTOPEK
ZA BEATIFIKACIJO

V zvezi s tem prepričanjem, da imamo Slovenci v Slomšku svetnika, pa je vprašanje postopka za njegovo beatifikacijo. Znano vam je že, da smo letos ob proslavi 100-letnice smrti zaključili škofijski

postopek za njegovo poveljčanje. Dne 2. oktobra sem prevzel od cerkvenega sodišča Slomškove spise njegovih mnogoštevilnih rokopisov; nadalje vse akte postopka. Ob odhodu na cerkveni zbor sem vzel s seboj vse to osebno gradivo, ki je bilo spravljeno in zapečaten v zaboj, ki je tehtal okrog 70 kg. Državne oblasti so mi bile pri tem prevozu zelo ustrezljive in naklonjene.

Dne 11. oktobra sem izročil spise in akte sv. obredni kongregaciji. Imenoval sem že tudi pospeševalca, ki bo podvzemal potrebne korake, da se apostolski postopek pri sv. Stolicu začne in nadaljuje. Potrditi ga mora še sv. Stolica. Sedaj je še potrebno, da sv. Stolica imenuje enega izmed kardinalov za predlagatelja, ki bo staval zboru kardinalov obredne kongregacije potrebne predloge za uspešen potek procesa.

Ker ima obredna kongregacija veliko število procesov za proglasitve blaženih in svetnikov, je treba navadno mnogo časa, da pridejo na vrsto novi predlogi za take postopke, razen če obstoje posebne okoliščine, ki proces pospešijo. Ali pri Slomšku obstoje take okoliščine? Prepričan sem, da obstoje. Prva je v tem, da se je Slomšek odlikoval ne le v osebni svetosti, temveč ker je bil velik apostol cerkvene edinosti. Zaradi tega je pomemben ne le za Slovence, temveč za vesoljno Cerkev. Druga okolnost je v tem, da je Slomškov proces prispeval v Rim ravno ob času drugega vatičanskega koncila, ki ima v načrtu tudi vprašanje zedinjenja. Prav v teh dneh so se vršile na cerkvenem zboru obširne razprave o edinosti Cerkev, posebej o zedinjenju vzhodnih kristjanov. Zato se nadejam, da bo ravno cerkveni zbor pripomogel Slomšku na oltar. Potrebno pa je seveda, da še mnogo molimo: za uspeh cerkvenega zbora, za zedinjenje kristjanov, kar je bilo Slomšku — kot ustanovitelju bratovščine sv. Cirila in Metoda — tako zelo pri srcu. Molimo pa tudi, da bi Bog potrdil Slomškovo svetost s čudeži. V ta namen vam posebej priporočam in vas prosim, da molite za ozdravljenje prevz. ljubljanskega nadškofa, ki se nahaja na cerkvenem zboru in mnogo trpi zaradi

★ Dijaški krožki v Gorici želijo vsem članom prijetne božične počitnice in srečno šolsko leto 1963.

svoje boleznii. Slomšek je bil nekoč velik prijatelj ljubljanskega škofa Alojzija Wolfa. Gotovo se bo zavzel tudi za njegovega naslednika, ki nosi isto ime v slovenski obliki. Molimo z velikim zaupanjem, da bo naša prošnja uslišana in Slomškova priprošnja pri Bogu dobila vidno potrditev.

POZDRAV IN VOŠCILA

Ob sklepu bi želel povedati še besedo našim izseljencem. Jutri je namreč prva adventna nedelja, ki je ob enem izseljeniška. Ob tej nedelji, ko se začnemo pripravljati na božične praznike, naj bi se spominjali vseh izseljencev, ki si daleč od doma, v tujini služijo svoj kruh; izseljenci pa naj bi bili v duhu združeni s svojci v domovini. Misel na domovino, na dom in na svojece vam budi lepe spomine na mladost, posebno na vse to, kar ste doživljali v mladosti v krogu svojih domačih o božičnih praznikih, spominja vas na tisto srečo, ki ste jo doživljali v globoki otroški veri ob božičnih jaslicah. Naj vas spo-

Blagovest življenja

Moderni človek tava v temi, išče srečo. Sprašuje se, zakaj živi, a ne najde pravega odgovora. Pred Betlehemom je človeštvo hrepelo po resnici, a je ni moglo do dna spoznati. Po Betlehemu ima razodeto resnico, a nanjo pozablja. Toda prav Betlehem nam je prinesel blagovest življenja. O tej skrivnosti nam govori veliki slovenski učenjak dr. Aleš Ušeničnik v svoji »Knjigi o življenju: Skalovita zemlja, neznanen narod; mestece se je prislono h golim holmom, tu in tam zasenčenim z izsušeno smokvo. Za nizko, trhlo ograjo sloni oslica. V lesenih jaslih leži Dete; nadnje se je sklonila deviška Mati in ga gleda z radostnimi očmi. Visoko na nebu nad njim stoji zvezda in ves svet je obsijala s čudovito svetlobo... Zamislil se je stari Egipt, ovit s hieroglifi, in ponižal je svoje pi-

ramide; nespokojno zre prekrasna Grčija; povsil je oči Rim na zehlna svoja kopja; nastavila je uho velika Azija z nomadskimi svojimi narodi... Blagovest življenja: »Razodela se je milost božja, ki prinaša zveličanje vsem ljudem. Uči nas, da se odpovemo brezbožnosti in posvetnim željam in na tem svetu trezno, pravično in pobožno živimo, pričakujoč blaženega upanja in veličastnega prihoda velikega Boga in Zveličarja našega Jezusa Kristusa.« (Tit 2, 11-3)

BRANKO BOHINC

Branko Bohinc je slovenski duhovnik, ki sedaj živi v Ameriki. Leta 1946 je bil na praznik vseh svetnikov aretiran v Beogradu, prepeljan v Ljubljano in izroččen OZNI, ki ga je obsodila na pet let stroge zapora. Kaj je v tem času doživel, je pretresljivo opisal v knjigi Pred vrati pekla, ki je izšla v Buenos Airesu leta 1961. Iz te knjige smo izbrali poglavje Božič, ki ga tu ponatiskujemo. (Ured.)

Nocoj kot žamet volhko je srce, v njem topla misel — moja večna luč. Zvonovi svetonočni že zvone...

Cudovite so bile nedelje. Nekako tak vtis smo imeli: Ker mi nismo mogli h Gospodu, je on prihajal k nam med jetniške zidove.

Toda kmalu je nastalo novo vprašanje. Kaj pa prazniki? To leto je padel Božič na delavnik. Uprava nam je dala mašo samo za nedeljo in poizkus, da bi dobili kovček (namreč kovček z vsem potrebnim za maševanje) tudi na kak praznik, se tedaj ni posrečil.

Naj preživimo božični dan kak tako? Našli smo rešitev. Ko bo mogoče o vseh teh stvareh pisati brez slehernega pridržka, bo svet zvedel podobne stvari, kakor so se dogajale v Dachau ali v drugih taboriščih. Kakor so imeli prvi kristjani »arcanum« — strogo tajnost v stvareh, ki so zadevale evharistično življenje, tako še danes nad mnogimi duhovniki kopre na tajnosti zakriva čudovite skrivnosti, ki so se dogajale po taboriščih in samotnih celicah. Koliko ljudi niti pojma nima, da so bili čisto blizu duhovniku, ko je daroval sveto mašo. Koliko duš je bilo potolaženih, ko so po najbolj čudovitih potih dobili tudi v samotno celico sveto obhajilo. Marsikaj so tu in tam pazniki odkrili, na svoj način prepričali, a nikdar si niso upali iz tega napraviti kak proces. Je bil to strah pred nadnaravnim svetom ali samo strah pred tem, da bi nas obdali z nimbom prvih kristjanov?

Samo en drobec teh dogodkov naj podam v osvetlitev položaja. Božič brez svete maše se nam je zdel nemogoč. Vedeli smo, da Sveta Stolica za take okoliščine dovoljuje maševanje brez duhovniških oblačil. Torej smo potrebovali samo bistvene stvari: vino in hostije. Ob nedeljah smo dobili hostij več, kot smo jih ravno potrebovali, in tudi nekaj malega vina smo lahko prihranili. Načrt je bil storjen. Ma-

Ševali bomo zgodaj zjutraj na božični dan. Ponoči nismo smeli biti pokonci, zato smo pričeli sveti večer že rano popoldne. Skrbno smo prečistili sobo, se »praznje« oblekli, predvsem pa bili vsi polni božičnega razpoloženja. Nič ne dé, če so bile okoliščine skromne. Jaslice je nadomestila podobica, božično drevo smrekova vejica, ki jo je nekdo dobil v paketu. Celu nekaj srebrnega papirja smo premgli in vanj zavili par obeskov.

Kdo bi si mislil: nekdo je dobil celo kadilo, vodo smo si sami blagoslovili. In po stari slovenski navadi smo najprej opravili svetonočni blagoslov. Nato smo vzeli v roke breviri in ga peli in molili. Seveda čisto potih. Tako nekako je bilo, kot bi kdo iz dalje poslušal, kako doni nočna pesem iz kartuzijskega samostana. Pritajeno so se previjale melodije psalmov kot nekdo v katakombah. Bolj zbrano kot kdajkoli smo mogli slediti berilom in se vglabljal v svetonočno skrivnost. Obrazi starejših gospodov so pričali, kako so obujali spomine na svete noči v svojih farah. Vsem je bilo pri srcu tako, da smo se morali potruditi, ko smo hoteli skriti ganotje.

Po brevirju je bila tako imenovana »vesela večerja«. Bila je še prejšnja postna postava, ki je za sveti večer, čeprav je bila vigilija postni dan, dovoljevala malo obilnejšo večerjo (prandium gaudiosum). Nato so nam nekateri starejši gospodje pripovedovali svoja božična doživetja. Nikdar ne bom pozabil zdravih, možatih, pa zares lepih besed pokojnega frančiškana p. Teodora. Kako je njegova govornica: počasna, premišljena, krepka, pa vsa preduhovljena legala na duše!

Neznan umetnik iz Nigerije: Poklonitev Treh kraljev

Božič

Božična
legenda

Ševali bomo zgodaj zjutraj na božični dan. Ponoči nismo smeli biti pokonci, zato smo pričeli sveti večer že rano popoldne. Skrbno smo prečistili sobo, se »praznje« oblekli, predvsem pa bili vsi polni božičnega razpoloženja. Nič ne dé, če so bile okoliščine skromne. Jaslice je nadomestila podobica, božično drevo smrekova vejica, ki jo je nekdo dobil v paketu. Celu nekaj srebrnega papirja smo premgli in vanj zavili par obeskov.

Kdo bi si mislil: nekdo je dobil celo kadilo, vodo smo si sami blagoslovili. In po stari slovenski navadi smo najprej opravili svetonočni blagoslov. Nato smo vzeli v roke breviri in ga peli in molili. Seveda čisto potih. Tako nekako je bilo, kot bi kdo iz dalje poslušal, kako doni nočna pesem iz kartuzijskega samostana. Pritajeno so se previjale melodije psalmov kot nekdo v katakombah. Bolj zbrano kot kdajkoli smo mogli slediti berilom in se vglabljal v svetonočno skrivnost. Obrazi starejših gospodov so pričali, kako so obujali spomine na svete noči v svojih farah. Vsem je bilo pri srcu tako, da smo se morali potruditi, ko smo hoteli skriti ganotje.

Po brevirju je bila tako imenovana »vesela večerja«. Bila je še prejšnja postna postava, ki je za sveti večer, čeprav je bila vigilija postni dan, dovoljevala malo obilnejšo večerjo (prandium gaudiosum). Nato so nam nekateri starejši gospodje pripovedovali svoja božična doživetja. Nikdar ne bom pozabil zdravih, možatih, pa zares lepih besed pokojnega frančiškana p. Teodora. Kako je njegova govornica: počasna, premišljena, krepka, pa vsa preduhovljena legala na duše!

Naravnost čudili smo se, da je bil ves večer tak mir. Pričakovali smo, da nam bodo s čim kalili božično razpoloženje. A odšli smo spat ubrani in srečni kot redkokdaj.

Zjutraj smo hiteli s pospravljanjem. Kajti za sveto mašo je bilo primerno le kratko razdobje med pospravljanjem in zajtrkom. Vse je bilo v redu. Postavili smo se po kotih, nekateri so hodili, skratka: obnašali smo se kot vsako jutro. Duhovnik, ki je maševal, je bil na prostoru, ki ga je bilo skozi lino težko videti.

V izpraznjeno belo škatlo smo položili kozarec z vinom in hostije. Kljub neki gotovosti smo morali biti pripravljani na iznenadenje. Sveta maša je lepo potekala. Duhovnik je že izrekel posvetilne besede. Bili smo v Betlehemu. Isti Kristus, ki ga je Marija položila v jasli, leži v papirnati škatli. Kaj si niso bile okoliščine čudovito blizu? Pripravljali smo se na sveto obhajilo. Srce slehernega se bo zdaj spremnilo v žive jasli...

Sunkoma je zapel ključ v vratih in vstopila sta redni paznik in mlad, slok oficir. V drgetu smo obstali ne toliko zaradi sebe kakor zaradi Gospoda. Morda smo ta trenutek doželi nekaj tistega občutja, ki sta ga imela Marija in Jožef, ko sta morala s svojim otrokom bežati pred Herodom.

Kdo je preslepil njune oči? Duhovnik, ki je bil najbližje »oltarju«, je ta hip pokrtil škatlo s pokrovom in začel naglo brisati »prah« z nje. Na vse strani so streljali pogledi paznika in oficirja.

»Kaj delate?«
»Sobo pospravljamo.«
Zagledal je smrekovo vejico in pod njo podobico s svetonočnim prizorom.
»Kje ste dobili to navlako?«
»V paketu.«

Zgrabil je konzervno posodo, v kateri je bila vejica, in je zalučal po podu, strupeno je ošnil vse po vrsti in zabrusil: »Vij in vaše bajke!«

(Nadaljevanje na 4. strani)

Veli mu v noči angel, naj beži. Ni čakal Jožef, da se dan zbudi; pripravil je oslička za odhod, ker dolga bo in pa težavna pot. »Kje je Egipt in kje je Betlehem, na daljo skoro misliti ne smem,« tako modruje Jožef sam s seboj. »Težka bo zate pot, osliček moj!« Ko na oslička se Marija vzpne, v naročje da ji Jožef Detece. »Ostani srečno, mesto Betlehem, kedaj te videl bom spet, ne vem!« Pognal oslička je, odšli so v noč, le urno, urno od morilcev proč! Osliček sivi, kakor bi umel, korakov urnih v daljo je hitel. In ko v dolino lepo so prišli, že sonce izza hribov se smeji. Po drevu ptice v novi dan pojó in pele vse nebeško so lepó.

Kar v rodovitno so zašli polje, sejati žito kmetje v njem hité. »Ej, menda niste vi oni trije, ki jih Heroda hlapič zdaj lové?« Marija noče, da lagali bi, in reče jim, če vpraševali bi: »Recite jim, da tod so trije šli, ko žito smo sejali v polju mi.« In šli so dalje. — Mine dan in noč, a čudež čudežev da božja moč, vsejano žito v noči dozori, žanjica v jutro žeti ga hiti.

Hej, žena, si li morda videla trojico, ki je tukaj mimo šla? »Seveda sem, in to prav oni čas, ko žito je sejala naša vas.« Ej, setev, žetev! Kaj pomeni to? Prepozno! Vse mi zamudili smo! So hlapič spet vrnili se nazaj. Herod, če hoče, sam lovi jih naj! Družina sveta v dalj hitela je, oglašati se lakot jela je.

Do palme z dateljni so zdaj prišli; sad je vabljiv, visoko le visi. Steguje Jožef roke na vso moč, zaman vse trudi, od tod hitimo proč! Pokaže Dete v veje, s tem veli, da veja vsaka niže naj visi. In glej! Vse veje se sklonile so in sadja na pretek nudile so. Ko vsi se s hrano osvežili so, se dalje urno napotili so, se dalje urno napotili so. Prišli so v gozd, tam sreča jih gorje, prijeli so jih roparji trije.

»Ej, potniki, kam smeri vaša pot ob pozni uri in pa ravno tod? Hej, doli z osla, žena, kaj imaš pod sedlom skrito? To vse zdaj nam daš!« »Pod sedlom skrito naj bo vaše vse, v naročju mi pustite Detece!« »Od žene in otroka urno proč, če ne, takoj pesti boš čutil moč!« — Hej, potniki naj srečna vam bo pot in urno krenite na pot od tod! — Med temi roparji sta bila dva, ki z Jezusom sta bila križana. In oni, ki na desni je visel, je bil, ki je usmiljenje imel. Družina dalje potovala je, in se zverji napadov bala je.

A čudo, glej, vso pot ne ena zver se prikazala ni, in prav nikjer. Priromali so končno v oni kraj, ki Jožef bratom dal ga je nekdej. In ko na zemljo tó stopili so, se končno vendar oddahnilo so. In ko na zemljo tó stopili so, maliki vsi se prevrnili so; maliki vsi popadajo s stebrov, v Egipt prišel je Stvarnik vseh svetov. Ze Izaija je prerokoval, da Bog oblak bo nad Egipt postal in da v oblaku tem bo On prišel, ob katerem strah malike bo objel. In res jih je! Vsi v prahu zdaj leže! Takó povsod bo, kjer Boga tajé!

I. E. POLAK

Srbski glas O ZEDINJENJU

* * Nekaj o Knjižicah

Klic Triglava, ki izhaja v Londonu, je v zadnji številki (24. nov. 1962) prinesel pod zgornjim naslovom uvodni članek, ki zasluzi, da se z njim tudi naši ljudje seznanimo. Zato ga ponatiskujemo. (Ured.)

Z globokim zadoščenjem in upolno radostjo smo zadnje čase opazili pozitivno reakcijo na srbski strani v pogledu II. Vatikanskega koncila in prizadevanje katoliške Cerkve za zблиžanje in končno zedinjenje vseh kristjanov. Naj že bo politično mnenje do bivšega kralja Petra kakršno koli, dejstvo je, da kljub svojim nerodnostim v preteklosti še vedno predstavlja vsaj v izseljenem srbsstvu gotovo nacionalno avtoriteto, če že ni mogoče tega reči za domovino, kjer je narodovo razpoloženje praktično neugotovljivo. Ne moremo zahajati v to, v kolikor so njegove različne izjave krile predhodno s pristankom zadevnih srbskih političnih ali cerkvenih faktorjev; prvega praktično sploh ni mogoče ugotoviti. Pomen njegovih izjav lahko samo sodimo po odnevu, ki jih imajo s srbstvu. V tem oziru je značilna vsebina brzojavke, ki jo je kralj Peter poslal 21. oktobra papežu Janezu XXIII.: »Iz Trsta, kamor sem prišel, da prisostvujem v srbsko pravoslavne hramu sv. Spiridiona parastosu svojim roditeljem, pošiljam Vaši svetosti Janezu XXIII. svoje želje za uspeh vesoljnega zbora, ki bo gotovo doprinesel k zблиžanju katoliške in srbsko pravoslavne Cerkve, k svetovnemu miru in obrambi pred materializmom in vsami zlem, od katerih trpi človeštvo. Zeleno to, sem gotov, da sem tolmač večine Jugoslovanov vsch veroizpovedi. - Peter II., kralj Jugoslavije.«

Toda zaradi vsebine in načina podajanja se nam zdi še bolj značilno pisanje Glasu kanadskih Srba, ki je kvalitetno gotovo eden najboljših srbskih tednikov. V zadnjem času je med drugim list objavil tri dolge in dobro informirane uvodnike o delu vatikanskega zbora, kjer modro ne zahaja toliko v dogmatične razlike, ki so

na koncu koncev področje teologov, ampak na zares krščanski način dobre volje in spoštovanja drugačnega mnenja razlaga, kako je prišlo do razkola in kaj je bilo pozneje skozi stoletja do naših dni storjeno, da bi se ločeni bratje združili. Predvsem je razveseljivo stališče do tekočega »sabora«, v katerem Glas upolno vidi pomemben korak v smeri zedinjenja, in stališče do papeža Janeza XXIII., za katerega list trdi, »da uživa v pravoslavnem svetu ugled in zaupanje kot malo kateri njegovih predhodnikov.«

V zadnjem uvodniku 15. novembra omenja Glas nekaj obrednih in dogmatskih razlik, ki nas ločijo. Po našem mnenju obredne razlike sploh niso več načelni problem, kajti če je bilo unijatom dovoljeno sv. obhajilo pod obema podobama, ni razloga, da to ne bi bilo dovoljeno tudi drugim. Kar zadeva dogmatske razlike, je večji problem z razliko v veroizpovedi »Filioque«. Toda bogoslužni jezik sam ne predstavlja posebne ovire, saj se spet lahko sklicujemo na staroslovanski bogoslužni jezik in na predvideno možnost, da bodo v nekem okviru lahko celo odločali ordinariji. A gotovo je, da ni govora, da bi mogli sanjati o tako uniformiranem zedinjenju, kot so si ga zamišljali stoletja nazaj. Tudi ni nobene potrebe za to, saj so vendar vse obredne zadeve podvržene stalnim spremembam. Sama katoliška Cerkve jih je v zadnjih petnajstih letih doživela več kot vse ostale cerkve skupaj. Večjo težkočo predstavlja nauk o papeževi nezmotljivosti oziroma stališče, ali je vesoljni zbor nad papežem. A kot postaja jasnejše, niti tu ni več tiste nepremakljivosti, kot smo jo pojmovali svoje dni. Dejstvo je namreč, da je bil prvi vatikanski zbor prekinjen sredi svojega dela zaradi pruske vojne. Tako ni mogel za »papežem« razpravljati o vlogi in avtoriteti škofov. Tako se je potem celo stoletje zdelo, da škofje nimajo tiste avtoritete, kadar za-

sedajo v zboru, kot bi jim sicer bila po tradiciji prvih cerkvenih zborov dana. Sedanjí vatikanski zbor naj bi ta nedostatek odpravil in jasno določil položaj škofov. Tudi samo razlaganje »papežev nezmotljivosti« postaja jasnejše: papež si ne more izmisliti neko novo versko resnico in jo potem *ex cathedra* pod kaznijo izobčenja naložiti vsej Cerkvi. Po nauku katoliške Cerkve so verske resnice tu, le vseh morda ne dovolj poznamo ali jih ne dovolj razumemo. Ko se Cerkev približe do teh spoznanj, ko te stare in morda celo nekoliko zanemarjene resnice odkrije, jih razglasi za verski nauk. To se je n. pr. zgodilo z resnico o telesnem vnebovstju Matere božje. Ta nauk, kot smo poučeni, so pravoslavni bratje daleč bolj in prej gojili kot katoličani.

Skratka: ničesar ni nepremostljivo in če zaupamo v božjega Sina, »ki je z nami vse dni do konca sveta,« tudi ne more biti. Zedinjenje je možno doseči, kot je to naglasil papež Janez XXIII., ko je začel vatikanski zbor. Kar predvsem potrebujemo zdaj, je dobra volja, spoštovanje drug drugega in ljubezen, ki vse odpušča in vse rešuje. Z veseljem in vsi iskrenostjo se zato pridružujemo Glasu ob zaključku njegovega uvodnika: »Zamisli (o zedinjenju) stoji na poti kajpak mnoge zapreke in za njihovo odstranitev bo potreben čas. Toda pričeti posel zasluži božji blagoslov — in simpatije ljudi, ki so dobre volje.«

Božič

(Nadaljevanje s 3. strani)

Praznik, ki ga je spremljal in je bil znan po svoji potuhnenosti in cinizmu, se je z užitek nasmehnil.

Odšla sta in vrata so se zaprla. Vsi smo še drgetali. Ko smo se umirili in s prisluskovaljem ugotovili, da sta oglednika odšla, smo postavili škatlo nazaj na mizo in nadaljevali z božično mašo. Se bolj previdno smo se obračali in obnašali. Ves čas pa je eden prisluskoval pri vratih, da nas ne bi presenetili z novim obiskom.

Kakor hitro smo prejeli sveto obhajilo, smo bili docela pomirjeni. Zdaj se ne more nič več zgoditi. Duhovnik je dokončal sveto mašo in potem smo se vsak po svoje zahvaljevali. Ob vseh zahvalah je bila ena prvih ta, da nam je Gospod tako pomagal in zastrl pogled tistim, ki so nam hoteli uničiti božič.

Popoldne smo imeli večernice: pete litanije, kos brevirja in nato smo znova obujali spomine na nekdanje svete večere.

Tako lepega božiča nisem preživel vseh pet let zgora. Osebnostno močnejši je bil od njega tisti božič, ki sem ga preživel popolnoma sam, poln notranje stiske in zapuščeni. Poleg tople božične misli, ki je plapolala v meni, je bil edini gost don šentpeterskih zvonov. Ta božič bo ostal večno nezapisan dnevnik. Preveč je živ, da bi ga bilo treba zapisati, in preveč edinstven, da bi ga bilo mogoče opisati.

In če bi jih v drugačnih okoliščinah srečala, bi morda šla brezbrizno mimo. Tu pa je drugače. Ista usoda jih je združila in trpljenje ene je bilo sedaj trpljenje vseh.

»Morda pride kdo naših na postajo,« je kot samo zase govorilo črnolaso dekletu v kotu sobe. »Le če je kdo pobral listič, ki sem ga vrgla skozi okno.«

»Menda bodo Nemci sami obvestili uase, preden nas odpeljejo,« je upala druga in si brisala solze.

»Ali ni mogoče uiti?« je vprašala Vilma in sredi stavka utihnila, ko se je ozrla v zamrežena okna in prisluskovala enakomernim stražarjevim korakom spodaj na ulici.

Dekleta so jo pogledale kot otroka, ki še veruje v lepe sanje. Postalo jo je sram, skrila je obraz v dlani in se bridko razjokala. Sedaj je vedela, da je izročena na milost in nemilost ljudem, katerim nič ne pomeni, in da je v tem trenutku nad njo samo še Bog. V grozni stiski duše in srca je začela moliti in molitev ji je ojašala pekočo bolečino, da je naslonjena na zid zaspala.

Jutranja zarja je zarisala krvave sence po zidovih. Ne, le meni se tako zdi, se je tolažila Vilma, a ko je opazila prestrašene poglede svojih sojetnic, se je s podvojenjo grozo zajedla vanjo zla slutnja. Tudi one isto vidijo, a molčijo, je doumela, trpljenje nas bo sedaj oblikovalo, da bomo molče šle skozi še težje preizkušnje.

Čenstohovska Marija sredi poljskih svetnikov. Pred seboj ima zemljevid svobodne Poljske, čigar meje predstavlja rožni venec

ZORA PISCANC

Okrvavljeni Jezušček

»Ne hodi, Vilma, Nemci te bodo ujeli,« je Janka skrbela sestra in bi jo rad pridržal.

»Mama bo v skrbeh, če se ne vrnem. Obljubila sem, da bom za noč doma. Kar čez senožeti jo bom mahnila, tam okoli nikoli ne hodijo Nemci.«

»Sprejem te,« se je odločil Janko. »Nikar, če naju Nemci res zasledijo, veš, kaj te čaka. Jaz se bom že kako zmazala. Le ostani, mihče te tu ne bo iskal. Mama bo vesela, da si na varnem. Zbogom!«

In je odšla. Brat se je vrnil v hišo in skozi okno zrl za njo, dokler ni izginila za prvimi ovinkom.

Vilma je naglo korakala v nastopajoči večer. Zavest, da je brat na varnem, je še njej dajala gotovost, pa čeravno je vedela, da se lahko že v prihodnjih dneh vse spremeni. V tistih težkih časih je bil človek vesel, če se je srečno dokopal od jutra do večera. Gorje, ko bi mislil na jutri.

Polja so bila zapuščena. Zenske roke so prešibke za tako delo. Težki žitni klasi so se sklanjali k tlom, ni ga bilo, da bi jih požel.

Nenadoma se je Vilmi zadelo, da ji nekdo sledi. Ozrla se je, a ni bilo nikogar. Domišljija, se je nasmehnila. Prvi mrak je že padal na zemljo in Vilma je začutila skrb, ki je že mučila mamo v tej uri.

In zopet, koraki. O ne, tokrat se ni motila. Nenadoma je stala pred njo nemška patrolja. Ni ji mogla uiti. Pokazala jim je zahtevano izkaznico. Kje je bila, so jo osorno izpraševali. Delala je na polju, jim je s težavo dopovedala in pokazala prazno košaro.

»Banditi?« ji niso verjeli in kazali na košaro. Zasmejala se je in rekla, da jih ne pozna.

Poznajo jih pa oni, pa še kako. Se preden se je dodobra zavedala, so jo naložili na kamion in jo odpeljali. Zavpila bi od bolečine ob misli na mamo, a pred njimi se ni hotela izdati. Zgrizla si je ustnice do krvi, da je v sebi zadušila solze in grozo, ki jo je obhajala.

Noč je bila, ko so jo pripeljali v mesto. Mama že ve, da je nocoj ne bo domov in v svoji nepogrešljivi slutnji sodoživlja njeno usodo. Njeno srce preplavlja bolečina in nič se ne bo začudila, ko ji bodo povedali. Saj sem vedela, bo rekla v svoji brezmejni vdanosti, ki je nikdar ni zapustila.

Zaprli so jo v sobo, kjer so bila še druga dekleta.

»Odpeljali nas bodo v Nemčijo, menda že jutri,« so ji povedale. Ni jih poznala

Protj poldnevu so se vrata odprla in Nemci so jih pognali na cesto proti postaji. Dekleta so molčala, tesnoba strašne negotovosti jim je zapečatala usta.

Pred postajo se je gnetlo polno ljudi. Same ženske in starčki.

»Moj Bog, mama!« je kriknilo dekletu, ki je stopalo poleg Vilme.

Črno oblačena kmečka žena se je poglala proti njim.

»Ne dam te, ne dam te, otrok moj!« je vpila in pritiskala na srce jokajočo hčer.

»Vilma!« je tedaj plašno poklical glas iz množice.

Vilma je zbegano šla za klicem in bolestni krik se ji je izvil iz grla, ko je med ženicami zagledala svojo mamo.

Straže so obstale. Sram jih je bilo, da bi dekletom zabranile poslovitev od svojih.

»Vilma, Boga ne pozabi, Mati božja s Svete gore naj te srečno pripelje nazaj,« ji je dejala in ji obesila okrog vratu rožni venec.

Potem so jih nagnetli v vagone in jih odpeljali. Dekleta so hlipala, nič več jih ni bilo sram pokazati svojo bol. Med solzami in vzdihli so pritiskale na srce rožni venec, zadnji pozdrav ljubljene mame.

V taborišču se Vilma ni rada spominjala dolge, naporne vožnje v prenatrpanih vagonih. Pa tudi novi, še bolestnejši dogodki so zasekali še globlje rane v nežne de-

skupno delo za mladino in za bolj razgibano in poglobljeno versko življenje zlasti med idealno mladino.

Ob koncu teh misli prosimo za pravčasne nasvete. Poštni naslov za Knjižice pišite vedno kratko tako: Marijanišče - OPCINE (Trieste).

Radio Trst A

Za teden od 23. do 29. decembra

Nedelja: 9.30 Slovenske zborovske skladbe. — 10.00 Prenos sv. maše iz stolnice sv. Justa. — 11.15 Oddaja za najmlajše: »Pravljica o pritikavcu«. — 12.00 Slovenska nabožna pesem. Cerkevni zbor iz Bazovice. — 12.15 Vera in naš čas. — 14.30 Sedem dni v svetu. — 14.45 Ansambel »Tamburica«. — 17.00 Kinoklub, filmski svet v besedi in glasbi. — 18.30 Poklici in razvedrila. (4) »Zimski večeri nekaj in danes«. — 21.00 Iz slovenske folklorne. »Dopolnjen je objube čas.«

Ponedeljek: 12.00 Iz slovenske folklorne. »Dopolnjen je objube čas«. — 18.00 Mezzosopranistka D. Ročnik-Holz. — 18.30 Nove plošče resne glasbe. — 19.00 »Prerokbe o prihodu Odršenika«. — 21.00 »Na zemljo je legla blažena noč«. — 24.00 Polnočnica iz župne cerkve na Katinari.

Torek: 8.30 Zbor »Lojze Bratuž« iz Gorice. — 9.00 Gregorijanski spev: Primae vesperae in Nativitate Domini nostri Jesu Christi. - Händel: Koncert za orgle in komorni orkester št. 2 v H-duru, op. 4. - Ghedini: Duhovni koncert »De la Incarnatione del Verbo Divino«. — 10.00 Prenos sv. maše iz stolnice sv. Justa. — 12.00 »Božični praznik v slovenskih legendah«. — 15.00 »Na zemljo je legla blažena noč« - božične slike. — 18.00 Gospodovo rojstvo v nabožni glasbi. — 19.00 Pisani balončki, radijski tednik za najmlajše. — 21.00 »Božič v pesmi in poeziji«. — 22.30 Božične pesmi raznih narodov.

Sreda: 8.30 Božični motivi v vsega sveta. — 9.25 Peter Hljč Cajkovski: Koncert za violino in orkester v D-duru op. 35. — 10.00 oddaja za najmlajše: »Božična odprava v gozdu«. — 12.00 »Božič po svetu«. — 14.40 Kvintet »Avenisk«. — 15.00 Zborovske skladbe. — 18.00 Gian Carlo Menotti: »Amahl in nočni gostje«, opera v enem dejanju. — 19.00 Charles Dickens: »Božični spev«, odlomek. — 20.30 TRIPCE DE UTOLČE, komedija v dveh delih. — 21.55 Prijetni božični spomini. — 22.15 Iz italijanskega glasbenega ustvarjanja. »Luigi Rossi in kantata 17. stoletja.«

Četrtek: 12.00 Po širnem svetu. — 18.00 Italijansčina po radiu. 38. lekcija. — 18.30 Sergej Prokofiev. — 19.00 Lepo pisanje, vzori in zgledi mladega rodu. — 20.30 Simfonični koncert orkestra »Alessandro Scarlatti«.

Petek: 12.00 Pomenek s poslušalkami. — 18.00 Flavist Boris Campa. — 18.30 Koncert godalnega orkestra Radia Trst. — 19.00 Radijska univerza: Iz arabskega sveta (10) »Otomanski imperij in polmesec na Balkanu«. — 21.00 Koncert operne glasbe.

Sobota: 12.00 Zgodovinske zanimivosti. — 14.40 Pojeta Marjana Deržaj in Gaby Novak. — 15.30 »Kulturna prireditev v Novi Crni mlaki«. Veseloigra v 3 dej.

kliške duše. Ko so jim stražarji v taborišču izrgali rožni venec, ki so ga imele okrog vratu, se jim je zdelo, da so s tem pretrgali še zadnjo nit, ki jih je vezala na ljubljene domače in na dom. Vse so jim vzeli, še celo obleko, ki je tako ljubko in neprislusljeno podčrtavala njihovo deklisvo, so morale zamenjati z ohlapnimi platnenimi haljami. Na roko so jim vžgali številke, pečat suženjstva, ki jih bo sedaj spremljal do groba. Na njihovih ustnicah je zamrla pesem in smeh, še beseda je v bolestí okamenela in ni mogla več na dan.

Najmočnejše so izbrali za delo v vojaški tovarni zrakoplovov, druge za delo v gozdu. Vilmo so pognali v tovarno. Tam je sedaj izmenoma delala ali ves dan do pozne noči, ali pa od večera do ranega jutra. Tako dan za dnem, teden za tednom, brez počitka, brez nedelj. Težak vrtalni stroj je stresal njeno izsušeno telo, pljuča so vsrkavala jekleni prah. Zgodilo se je, da je vrtalni stroj ni hotel več ubogati. Tedaj je kot uporna žival odskočil in se ji zapčel v roko. Sprva se ji je preko prstov pocedila kri, pozneje pa nič več, le rana je zajzajala in komaj vidna sraga krvi se je prikazala na dnu in se zopet skrila, kakor da bi jo bilo sram, da še živi v tem izsušenem brezkrvnem telesu. Jekleni drobcí so globili rane in jih spreminjali v gnojne tvore. A delo je moralo naprej, brez zastoja dan za dnem, noč za nočjo, pod biči paznikov ob hrani, ki je

IVAN BOLCINA

Tekmovanje zborov v Gorici

Novost letošnjega praznovanja sv. Andreja je bilo tekmovanje moških in mešanih zborov v goriški telovadni dvorani (UGI). V soboto 9., v nedeljo 10. in v ponedeljek 11. decembra se je vabilu goriškega pevskega zbora A.C. Seghizzi odzvalo šest moških in sedem mešanih zborov, ki so se predstavili ocenjevalni komisiji in občinstvu vsak z obvezno pesmijo in z dvema prosto izbranimi pesmima. Prvi večer so se vrstili pred publiko moški zbori. Obvezna pesem te skupine »No scherzà« skladatelja Seghizzija, ni bila zahtevna, a je bila kot obvezna pesem vseeno trd oreh nastopajočim zborom. Nekateri zbori so to pesem z lahkoto podali, drugim pa se je poznalo, da so z njo imeli pri učenju tiste težave, ki so pri pripravi na tekmovanje nekaj razumljivega. Elastičnost, sproščeno in ulitost posameznih skupin je bila odvisna od interpretacije posameznega dirigenta. Ni dovolj namreč tehnična plat izvajanja, važna je tudi uživetost, s katero se zbor ponaša, če se je v pesem doobra poglabil. Samo tako podana pesem postane živi del nastopajoče skupine. In to je pri nekaterih zborih manjkalo. Omenim naj tudi to, da smo dobili vtis, da niso še vsi nastopajoči zbori dosegli tiste stopnje kakovosti, ko se zbor spontano podvrže volji dirigenta. Zahteva seveda to vztrajnega dela, a tekmovanje je pač tekmovanje. V prosto izbranih pesmih pa se je poznala lokalnost izbranih skladb. Lahko trdim, da so se zbori razen par izjem, predstavili s pesmijo, ki je tu nastala in ki bo tudi tu ostala, saj jo preveva duh domačnosti, izražen v melodični interpretaciji in pa v besedni in terpretaciji. Domače italijansko narečje in furlanščina sta dva jezika, ki imata doma vedno lep uspeh. Lepo bi bilo, ko bi zbori zapeli tudi kako pesem tujega skladatelja, saj bi s tem samo razširili glasbeno obzorje sebe in publiki. Gre pa iskrena pohvala vsem nastopajočim moškim zborom, ker so se, kolikor jim je bilo v moči, potrudili in s tem dali nov hvalevreden ton praznovanju sv. Andreja. Med nastopajočimi zbori zaslužijo posebno pohvalo, zaradi celotne analize izvajanja, zbori »Giuseppe Verdi« iz Ronk, zbor »Ernesto Solvay« iz Tržiča, zbor »Costanza e concordia« iz Rude, mešani zbor »Giuseppe Tartini« iz Trsta, »Nuovo coro Montasio« iz Trsta ter zbor »Sv. Ignacija« iz Gorice. Nekateri izmed teh zborov imajo odprto pot, da se lahko udeležijo tudi zahtevnejših tekmovanj.

Druga skupina je skupina mešanih zborov, sedem po številu. Obvezna pesem jim je bila »Vedrasi prima« skladatelja G.P. Palestrina. Pesem je bila prav zaradi svoje kratkosti trd oreh. To pa zato, ker je bilo v kratki kompoziciji zbrano vse, kar za dostuje, da dober zbor lahko posreduje občinstvu čas, v katerem je pesem nastala. To pa ni lahko. Prepletanje in upadanje posameznih glasov v tako majem času in sorazmerno hitrem tempu je lahko usodno zboru. Malenkostna raztresenost je lahko dovolj, da zbor sredi pesmi odpove. Zato naj gre pohvala tudi mešanim zborom za dobro podano Palestrinovo pesem. So bile

zadostovala le v toliko, da v njej ni ugasil brleča lučka življenja. Zvečer je na pol mrtva padla na gnilo slamo, ni se ji ljubilo govoriti. Tudi ostala dekleta je trpljenje premagalo, da so jim še misli v duši otopele.

Vilma se je že navsezgodaj zbudila. Zunanaj je bila še noč. Mrzel veter se je zaganjal ob leseno barako in poganjal skozi razpoke ledene snežinke. Obšlo jo je kot daljni spomin.

Morda je imela takrat petnajst let, morda še manj, ko ji je sosedov Cvetko v lopki za hišo čital svoje prve pesmi. Zaupal ji je in še sedaj ne ve, zakaj. Morda ker ga je gledala s svojimi velikimi resnimi očmi in ga poslušala, kot bi poslušala gospoda v cerkvi. Tudi takrat je bil advent in mrzla burja se je poigravala s snežinkami, ko ga je poslušala.

V adventu se vsako noč prebudim
in potem vse do jutra prebdim,
o Mariji premišljujejo...

je Vilma počasi zlogovala besedo za besedo. Otopela čustva so se v tem jutru v njej prebudila.

V adventu v vseh oknih svetilka gori...
Da, tudi pri njih doma utrujena materina
roka prižiga lučko noč za nočjo. Bolečina,
silna kot plaz z gore je s svojo ledeno
težo padala na njeno srce.

O, Mati božja, ko boš šla skozi vas,
ustavi se z Jezuškom tudi pri nas,
vsaj kratek čas.

sicer razlike v interpretaciji, a važno je to, da smo dobili vtis celovitosti, za kar gre zasluga posameznim dirigentom. Tudi tu imamo zbor, ki se lahko ponašajo, kot na primer zbor »Tartini« iz Trsta, ki je pokazal tisto pravo ulitost, ki je potrebna in važna pri podajanju vsake pesmi. Prosto izbrane pesmi te skupine so bile zelo pisane. Seveda je tudi tu prevladovala pesem domačih komponistov. Med zbori, ki so se vrstili na odru, je bil tudi, kot že omenjeno, zbor »Sv. Ignacija« iz Gorice. Zbor je vodil gospod Stanko Jerič. Da je to zbor mladih pevcev, nas ni motilo, saj se je predstavil s čedno interpretacijo vseh pesmi. Poznati je sicer nekatere mlade, še ne izpiljene glasove, ki pa bodo s trdno voljo, pod večšo roko gospoda dirigenta dosegli prav gotovo ono stopnjo popolnosti, s katero si zbor zagotovi svoje ime. Ako bi izbrani tehniki dodal zbor še malo več uživetosti in duše, bi lahko tvoril tisto celoto, ki je pri vsaki pesmi potrebna, da ugledi pot, po kateri gre lahko pesem iz srca v srce. Gre pa temu zboru lepo priznanje in voščila za nadaljnje vedno lepše in boljše uspehe.

Zaključni večer je pa prinesel gledalcem pravo presenečenje. Zbor iz goriške umobolnice je tokrat prvič nastopal v javnosti. Prizor, ki se je gledalcem nudil, je bil nekaj edinstvenega, ne toliko z umetniškega vidika, kar je povsem razumljivo, ampak s čisto človeškega stališča gledano. Trudni, izmučeni obrazi nastopajočih pevcev so se razživel in iz njihovih src je privrela pesem, ki zasluži vso pohvalo in priznanje. Moramo pa tu javno čestitati gospodu dirigentu Francu Valentinčiču mlajšemu, ki je ta zbor pripravil za nastop.

Nagrade: Ocenjevalna komisija, ki so jo sestavljali priznani strokovnjaki iz naše in iz sosednih pokrajin, je nagrade tako določila: V skupini moških zborov si je pridobil prvo mesto zbor »Giuseppe Verdi« iz Ronk. Drugo mesto zbor »Solvay« iz Tržiča in tretje mesto zbor »Antonio Illesberg« iz Trsta. Nagrade mešanim zborom pa so bile tako razdeljene: prvo nagrado je odnesel zbor »Tartini« iz Trsta, drugo nagrado zbor »Novo coro Montasio« iz Trsta, tretjo pa zbor »Sv. Ignacija« iz Gorice. Nagrade so bile dobro razdeljene,

Združeni pevski zbori in posamezni pevovodje na letošnji Cecilijanki v Gorici

Kot molitev in prošnja je izzvenela zadnja kitica, udušena v krčevitem joku, ki ji je stresal izmučeno telo. Saj ni vedela, da je možno še jokati, da morejo solze prinesiti olajšanje in prebuditi v duši plemenita čustva. Sotrpinka na bližnjem ležišču se je zganila in v sanjah zastokala. Bog ve kje potuje njena duša, je Vilmo prevzelo silno sočutje do vseh, ki so z njo delile isto usodo. Ne, saj niso več vse. Nada, Meri, Stanka, Nelka, Janja, je Vilma z grozo štela imena teh, ki so že dotrpele. Najboljša izmed vseh. Utrujene do smrti so vsak večer šepetaje molile rožni venec, ki so si ga same spletle iz koščic divjih sadežev, ki so jih nabrale na delu v gozdu. Odšle so tiho in brez hrupa, še njihov pepel je veter raznesel na vse strani. Našle so dom, domovine ne več.

Morda bo tudi zanje ta božič zadnji. A ne sme mimo njih kot ti strašni, nepretrgani delavniki. Do jutra se je dokopala do načrta. Tako se ji je zdel lep in izvedljiv, da se je nasmehnila. Začuden so jo dekleta pogledala, ko jim ga je razodela.

»Jaslice tu v logorju?« se je začudila Sonja, »saj se ti blede.«

»Ne, Sonja, poslušaj me. Ti delaš zunaj v gozdu. Skušaj dobiti malo drevesce, ga boš že kako spravila domov. Me pa, ki delamo v tovarni, bomo skušale iz jeklenih odpadkov izdelati pastirčke. Kaj se vam zdi?«

Ne, načrt se jim ni zdel več tako ne-

čprav bi občinstvo prav gotovo drugače ocenjevalo nastopajoče zbor.

Občinstvo: Vse tri večere je bila telovadna dvorana dobro obiskana. V prvi vrsti so se vabilu odzvali starejši ljudje, ki jim je zborovska glasba še vedno pri srcu. Dosti je bilo Furlanov, tudi Slovenci niso manjkali. Z mirnim srcem lahko trdim, da jih je bilo ena četrtina celotnega občinstva. Smo pač Slovenci narod, ki ljubi zborovsko glasbo, jo goji in se veseli vsakega takega nastopa.

Ob zaključku naj ponovno izrazim priznanje odboru goriškega pevskega zbora »Seghizzi«, ki je goriškemu občinstvu posredoval lep kulturni užitek. Eno pa bi rad pripomnil. Dobro bi bilo, ako bi k takim nastopom, ki so pokrajinski, pritegnili v bodoče tudi kak slovenski zbor, s tem bi bila slika popolnejša in večer bi nosil res pravi pečat pokrajinskega tekmovanja. Z nastopom zbora »Seghizzi«, ki je zapel par lepih pesmi in katerega vodi Franc Valentinčič mlajši, se je večer zaključil. V vseh prisotnih pa se je porodila tiha želja: Na svidenje prihodnje leto na drugem pokrajinskem tekmovanju. S temi besedami je zaključil tudi uradni napovedovalec svoje izvajanje. In upajmo, da bomo takrat upoštevani tudi Slovenci.

Ali kino lahko misli?

Kino je v bistvu jezik: pomeni, da je posrednik idej. Vsako posredovanje idej je sestavljeno iz treh elementov: posredovanje samo na sebi, ideja — torej vsebina tega posredovanja — in sredstvo, s katerim se ta ideja posreduje. Ustavili se bomo pri tretjem, najvažnejšem elementu: pri sredstvu, ki je v našem primeru kinematografski jezik.

Kino je tipičen jezik, različen od književnega: prvega sestavljajo podobe, drugega besede. Tudi podoba je prav tako kot beseda znak: hoče torej nekaj izraziti, kar gre preko tega znaka. Beseda je znak neke ideje, nekega pojma, medtem ko kaže podoba vse konkretne vidike ne-

Primitivna črnska umetnost: Beg v Egipt

kega predmeta. Vzemimo primer: vzamemo v roke jabolko in rečemo »to je jabolko«, čeprav ima morda sad obliko hruške. Z besedami torej izrazimo pravo naravo sadu, čeprav je na pogled različno. Ako kino pokaže jabolko, bomo vsi videli hruško, kajti podoba nam ne bo mogla nuditi resnične narave tega jabolka. Zato lahko trdimo, da kino ne pove vedno resnice, čeprav si lasti to pravico. In to, kar pove, je vedno nekaj konkretnega.

Ako mora jezik posredovati neko idejo, je jezik podobe malo primeren za to, ker ideja je nekaj duhovnega, medtem ko je beseda najboljši znak za posredovanje ideje. Vprašamo se, ali je jezik podobe zmožen izraziti neko misel. Odgovor je brez dvoma pozitiven. Imamo celo vrsto nemih vilmov, ki so lahko čudovito izražali misel svojih ustvarjalcev. Vendar se lahko zgodi, da gledalec napačno razume ali pa sploh ne razume tistega, kar je hotel avtor povedati. Od tu težava oceniti

★ Slov. kat. akademsko društvo v Gorici želi vesele božične praznike in srečno novo leto kolegom in vsem zamejskim Slovencem.

film z ideološkega in moralnega vidika. Knjiga nam prinaša natančno opisovanje dogodkov, oseb ali notranjega življenja; zato se ne more zgoditi, da si bralec ustvari zmoten pojem. Prav obratno je s filmom: gledalec se mnogokrat ustavi samo pri podobi; morda je premalo izobražen ali pa premalo občutljiv, da bi skušal iti preko nje in poiskati glavno idejo, ki je vodila filmske avtorje pri izdelavi filma.

Podoba lahko odlično prinaša na platno neko resničnost, čeprav se ta slednja razlikuje od svoje predstave v mnogih rečeh, kot n. pr.: v številu dimenzij (3 v resničnosti, 2 na platnu), v času (dogodek, ki traja v resnici eno uro, je lahko izražen na platnu samo nekaj minut). Jezik podobe torej v večji ali manjši meri posreduje resničnost: čim konkretnjša je ideja, tem laže jo je preko platna posredovati gledalcu. V tem je tudi vzrok, zakaj so mnogi filmi, ki so jih izdelali po

kakršnega niso imele še nobene jaslice...

Ah, čuj! Polnočni zvon se je oglasil. Vsi so že napravljeni, oče, mama, brata in male sestrice. V sobi diši po kadilu in po pravkar ugaslih svečkah pri jaslicah. Božična noč je razlila na zemljo svoje čare. Zvezde so nocoj vse zlate. Spreddaj hodi oče in jim sveti z baklo. Tudi brata nosita baklo. Ona hodi zadaj z mamo in sestricami. Srečujejo se z znanci, od vsepovsod žarijo v noč plameni. V dolini žari božji hran, orgle bučijo, snopi luči prepregajo nebo, nešteto jih je...

Močna roka je zagrabila za njeno ramo in jo treščila iz zrakoplova na cementni tlak. S čelom je udarila ob kamen, da se ji je pocedila kri. Okrog nje rjavejo psi, pazniki z biči se ji satansko režijo. Zarometi prepregajo nebo in mogočni zvočniki kličejo njeno številko. Sedaj ve, ob nočem apelu se ni javila, zaspala je v zrakoplovu. In že je padel prvi bič na njeno izsušeno telo. Ne, Jezuščka vam ne dam, se je sunkoma okrenila in si ga pritisnila na trepetajoče srce. Biči so padali po njenih plečih, strgali ji kožo, da so se pokazala štrleča rebra. Kri je polzela preko ramen in se zbiral v mlaki pod njo. Sedaj je bila samo še krvava rana. Ko so biriči videli, da se ne premakne več, so jo pustili. Tam je ležala do jutra. Dekleta so mrla od groze in moreče misli, da ji ne morejo pomagati. Sele ko so končale delo in se je temna noč umaknila sivemu jutru, so vse planile k njej. Dvignile so

znanih romanov ali dramah, prav malo posrečeni. Prinašati na platno globoka, notranja doživljanja je zelo težko; to si lahko dovolijo samo res spretni in sposobni režiserji.

Tudi v filmskem jeziku obstaja torej posredovanje ideje, vendar je to posredovanje mnogo manjše od tistega, ki ga lahko nudi beseda. Tudi ni rečeno, da

★ Apostolstvo molitve vošči svojji veliki družini obilo božjega veselja in miru.

ideja, ki jo mi dobimo iz podobe, vedno odgovarja temu, kar je hotel avtor povedati.

Kino govori s tem, česar ne reče, pove resnico s tem, kar je lažno, gane s tem, kar v resnici ne obstaja. Kino ima krinko in obraz; žal se občinstvo skoro vedno ustavi pri krink in ne misli na obraz; zato je suženj sugestije, medtem ko bi moralo vzeti kino v njegovem bistvu; spoznati bi moralo, kje preneha biti kino zgolj zabava in postane nevarno vzgojno in socialno sredstvo, kadar je v rokah tistih, ki jim je zaslužek edini in najvišji ideal. Mira

Mater et magistra

V Vatikanu je izšel slovenski prevod papeževе okrožnice »Mater et magistra« o modernem razvoju družbenega življenja v luči krščanskih načel.

Knjižica ima lepo zunanjo obliko. Slovenski prevod dobro »teče«, kar kaže, da prevajalci niso imeli lahkega dela.

Okrožnico priporočamo predvsem izobražencem, ker so prav ti prvi poklicani, da dobro poznajo socialni nauk Cerkve in ga skušajo uveljaviti v javnem življenju. Okrožnica je bogata na vsebini in za njeno pravilno umevanje je potreben temeljit študij; vsaj v nekaterih zadevah.

Upamo, da bo kateri izmed naših strokovnjakov kaj kmalu napisal temeljito oceno o pravilnosti slovenskega prevoda.

V Trstu je slovenski prevod okrožnice že v vseh glavnih knjižnicah. Dobi se v trgovini Fortunato.

in olajšan vzdih se jim je izvil iz prestrašenih prsi, ko so ugotovile, da še diha. Na rokah so jo prinesle v barako in jo ljubeče položile na slamo.

»Vilma!« so vse poklekile okrog nje in jo solznih oči gledale. Marica se je lotila izpiranja ran. Strgale so še zadnje kose perila, ki so ga imele, da so jo za silo obvezale.

Vilma je stokala in se končno s prestrašenim krikom prebudila iz nezavesti. Ko pa je zagledala okrog sebe znane obraze, se je olajšano nasmehnila. S težavo je razklenila otrdele prste in tedaj so se vsem usule solze po licih.

Na njeni dlani je ležal okrvavljeni Jezušček.

Leto za letom ponavlja sedaj Vilma svojim otročičkom to zgodbo. Nada, Stanka, Marica, Cvetko, tesno objeti hlpajo v njeno naročje. Ne bilo bi božičnega večera, če bi jim mama te zgodbe ne pripovedovala. Tako žalostna je, a vendar tako nedopovedljivo lepa.

Pred njimi v jaslicah leži jekleni Jezušček. Se se poznajo na njem temne lise.

»Zmolimo očenaš k Jezuščku za tiste, ki se niso vrnile, za Nado, Meri, Stanko, Nelko, Marico...« našteva Vilma in otrokom se zdi, da med živimi in mrtvimi ni ta večer nobene razdalje več. Okrvavljeni Jezušček je tista čudovita vez, ki jih je združil v eno po ljubezni.

JEZUS KRISTUS

Premišljevanja

Pretekli mesec je izšel v Trstu pri založbi »Duhovna knjiga« nadvse potrebno delo »Jezus Kristus — Premišljevanja«, I. del. Napisal jo je slov. jezuit Albin Skrinjar iz Zagreba v hrvaščini, v slovenščino pa jo je prevedel Jože Vovk. Slovenci smo dobili s to knjigo nekaj, kar je težko preceniti. Marsikdo je že povpraševal po knjigi za premišljevanja, a v domačem jeziku mu nisi mogel ponuditi sedanjemu času kaj primerne. S to knjigo je tudi tu problem rešen vsaj za začetek. Upamo, da bo kmalu izšel tudi drugi del, da bo delo popolno in bo v njem duhovne hrane za več let.

Prvi del knjige ima 415 strani, tiskan je na lepem papirju in ima prijetno zunanost. Že ko knjigo vidiš, napravi nate privlačen vtis.

Njena vsebina pa je prava zakladnica. Že predgovor kaže, da v njej niso le besede, pač pa je polna solidne duhovne hrane. Predgovor daje tudi navodila za uporabo knjige, kjer v jasnih besedah vpele človeka, ki ni več premišljevanja, v to vrsto molitve.

Premišljevanja so zelo sodobna in res lepa za vse dni od prve adventne nedelje do praznika sv. Trojice. Prednost imajo v tem, da so res skladna s cerkvenim letom. V adventu pripravljajo pot Gospodovemu prihodu, v božičnem času vzbujajo ljubezen do Odršenika, v postnem času se poglobljajo v skrivnost Kristusovega in našega trpljenja; v velikonočnem času nam kaže zmagovalce vstalega Kristusa in sadove njegovega odrešenja, o binokotih pa skrivnostno delo Sv. Duha.

Knjigo priporočamo vsem. Duhovniki, redovniki in redovnice bodo našli v njej dovolj snovi za svoje premišljevanje. Vsi verniki, zlasti pa oni, ki so v kaki verski ali katoliški organizaciji, naj se ob njej naučijo premišljevanja, ki je za današnje površne čase potrebno, da se ne poplitiemo in da ne izgubimo izpred oči temeljnih resnic, ki so kot zvezde v mraku naših dni. Posebno jo še priporočamo ljudem, ki so privezani na dom in ne morejo v cerkev, ker bodo našli v njej tolažbo in moč za svoje križe.

Iz duše vsakega, ki bo uporabljal novo knjigo za premišljevanje, se bo nehote utrnila zahvala Bogu in prošnja za tiste, ki so nam Slovencev poskrbeli tako važno knjigo. Bog daj založbi »Duhovna knjiga« obilno blagoslova pri nadaljnjem delu, tistim pa, ki so podvzeli to junaško delo, naj bo Bog bogat plačnik. **M.**

Za naše Marijanišče

Ob zimskih kvatrah zopet organiziramo zbirko za naše Marijanišče na Opčinah. Na ta način vsako leto štirikrat zbiramo na Tržaškem darove za naš edini katoliški zavod v korist moške mladine. To delo bo imelo drugo leto že svojo desetletnico. Z nabranim denarjem skrbi upravni odbor za izredna dela v zavodu kakor v zadnjem času za celotno zunanjo restavracijo in novo streho. Približno po 40 do 50.000 lir se porabi mesečno za pomoč revnim dijakom v zavodu.

Nastane vprašanje: ali se te žrtve izplačajo? Kaj imamo od Marijanišča v teh devetih letih? Žrtve za mladino se gotovo vedno izplačajo, zlasti če jih spremlja dober namen. Dober namen imamo prav vsi, torej pogumno in neutrudno naprej! Naše skupno delo se izplača že zato, ker prav v teh tednih odgovorni

★ **»Knjižice«** pozdravljajo za božične praznike svoje sotrudnike, razširjevalce in bralce. — Prva knjiga izide v januarju. Vodstvo »Knjižic«: *Marijanišče na Opčinah.*

voditelji Marijanišča resno mislijo in delajo za novo podružnico v mestu Trstu blizu naših šol. Verjetno bomo ob pomladnih kvatrah že več poročali o tem.

Letos je v zavodu 25 gojencev, ki so vedno dobre volje; kadar niso, po morajo biti. Salezijanci z gojenci stalno molimo za naše številne dobrotnike, ki se štirikrat v letu udeležujejo skupne zbirke in se nekateri spomniti našega zavoda tudi ob drugih izrednih prilikah. Po vsaki nabirki darujemo za blage dobrotnike sveto mašo; sedaj ob zimski nabirki bo sveta maša v cerkvi sv. Jakoba na sveti večer ob devetih.

Dobro je spet spomniti, da je pred desetimi leti prišlo do tako urejenega na-

biranja po dobroti in volji našega tržaškega g. škofa. Italijanski verniki dajejo svoje darove za semenišče, slovenski pa za Marijanišče in za slovenske bogoslovce v semenišču, kadar jih imajo. Sedaj sta v semenišču v Trstu dva slovenska bogoslovca; eden je že subdiakon in drugo leto, če bo božja volja, bomo imeli novomašnika. Tu še omenimo, da daje upravni odbor vsako leto nekaj vaših darov za naše katoliške organizacije na Tržaškem. Zdi se nam prav, da vsi veste, kako in zakaj se rabijo vaši darovi.

V teh nedeljah dobite novo »Poročilo Marijanišča«, ki nam boji vsem nova vzpodbuda za delo v prihodnjem letu, zlasti če bomo povabljeni da še kaj več naredimo za katoliško vzgojo naše mladine v mestu Trstu.

Vsem številnim dobrotnikom želimo prebivalci Marijanišča milosti polne božične praznike in srečno mirno novo leto 1963.

Ob jesenskih kvatrah ste darovali za Marijanišče v posameznih krajih sledeče vsote:

Sveti Križ lir 17.150; Prosek 7.900; Kontovel 6.500; Opčine 20.000; Repentabor 2.000; Trebče 3.800; Bazovica 4.760; Katinarra 7.500; Ricmanje 3.500; Boršt 11.220; Boljunc 11.000; Dolina 8.100; Mačkovlje 3.500; Stramar 5.380; Skedenj 19.000; Sv. Ana 6.510; Salezijanci 7.000; Sv. Jakob 12.610; Sv. Vincenc 29.000; Sv. Ivan 21.791; Sv. Anton 44.400; Rojan 21.500; Barkovlje 12.475.

Vsem dobrotnikom se Marijanišče iskreno zahvaljuje in priporoča. Za vse dobrotnike zadnje zbirke bo v zahvalo sv. maša na sveti večer v cerkvi Sv. Jakoba v Trstu.

Med trnjem in osatom

Cudna natančnost!

V zadnji okrožnici ljubljanske nadškofije beremo naslednje opozorilo.

Spominske podobice. Pri podobicah, ki jih dajemo v spomin na misijon ali podobno versko pomemben dogodek, moramo paziti na predpise zakona o tisku (Ur. list FLRJ 45/1960, str. 814 sl.). Slike, izdelane na tiskarski stroj ali razmnožene po kakšni drugi mehanični ali kemični poti in namenjene javnosti, spadajo po 15. členu zakona pod tisk. Člen 19. istega zakona pa naroča: »Na vsaki tiskani ali kako drugače razmnoženi stvari, ki se šteje v smislu tega zakona za tisk, morajo biti navedeni: naziv oziroma priimek in ime ter naslov izdajatelja in tiskarne, če je bila stvar natisnjena v tiskarni, ter kraj in leto natisa ali razmnožitve.« To velja tudi za besedilo za hrbtu podobice. Isto velja za vse sporede misijonov in podobne stvari.

Očividno je politična oblast opozorila škofijo v Ljubljani, da se duhovniki ne držijo tega predpisa. Tu vidimo, do kakšne absurdnosti pride zakon v komunistični vladavini. Na spominskih podobicah je natisnjenih navadno nekaj besed. Podobica bo sedaj napolnjena samo z besedilom, ki ga zahteva zakon o izdajatelju, njegovem naslovu in tiskarni. — Čudovita svoboda!

Agencija za točne informacije

Titovci so v Trstu izdali dve številki svojega *Bollettino d'informazioni degli Sloveni in Italia*. S to tiskovino bi radi obveščali italijansko javnost o delavnosti Slovencev v Italiji.

Tiskovini so poslali tudi na sledeči naslov: Slov. Kat. Skupnost (Kat. Glas) Trst, Vicolo delle Rose, 7.

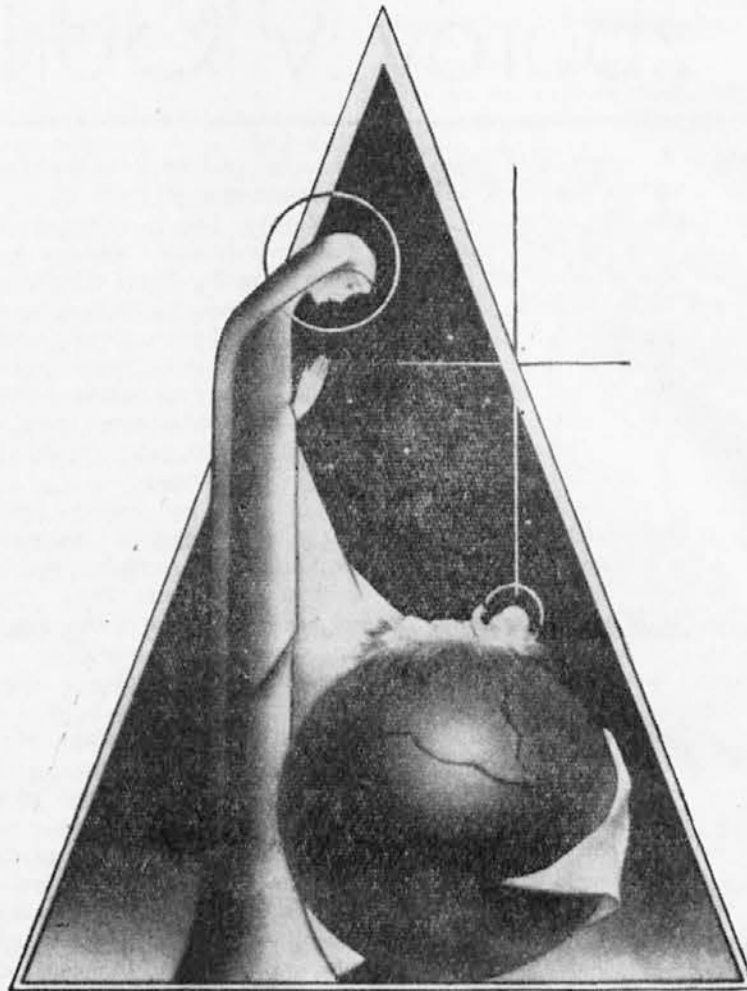
Človek se vprašuje:

Kako bodo ti ljudje obveščali italijansko javnost o Slovenceh, ko pa ne vejo niti, kje ima politična organizacija »Slovenska katoliška skupnost« svoj sedež? Ko ne vejo, da ni Katoliški glas nikak organ Slov. kat. skupnosti, da nima Vicolo delle Rose prav nobene zveze s SKS in s članki, ki jih objavlja Katoliški glas o tej organizaciji? — To naj si zapomni tudi »Gospodarstvo«.

Jadranski koledar 1963

Koledar je zelo obširen in obsega raznovrstne spise. Morda še ni nikoli bil tako materialistično usmerjen, kakor prav letos. Ta vtis potrjujejo tudi knjižice, ki jih dajo s koledarjem. Te knjižice Prešernove družbe v Ljubljani le preveč odkrito razodevajo duhovno revščino ljubljanskih komunistov.

Na raznih mestih v knjižicah more bralec opaziti, kako so jim napoti bogovi. Smejejo se nad bogom in bogovi in mi-

Glej, Devica v hlevcu tam — varuj Detece božje nam

slijo, da se »znanstveno« borijo proti krščanskemu Bogu.

Vaš bog, dragi tovariši, ni naš Bog! Mi verujemo v enega, osebnega in večnega Boga, vi se pa borite proti izmišljenemu bogu, ki nima s Stvarnikom in nebeskim Očetom prav nobene zveze, še manj pa podobnosti. V letu 1963 bi lahko že vedeli, da se marksistično pojmovanje boga zelo razlikuje od krščanskega pojmovanja Boga. In da se pri Bogu z malo ali veliko začetnico spremeni tudi pojem, ne samo prva črka. Zato pustite našega Boga pri miru in se le borite proti svojim izmišljenim bogovom. In Bog naj vam pri tem

delu da prav veliko uspeha. Ko boste delo končali, vam bomo vsi hvaležni. Tedaj se bosta namreč prikazali v lepši in popolnejši luči slava in čast pravega osebnega Boga!

V Koledarju komunistični borec Boris Race toži nad izgubljenim paradizem in obeta novo nadstrankarsko (!) organizacijo. A. Budal obeta novi paradiz ali nebesa na tem svetu, a ne razloži, kdo bo obvaroval človeka pred nerazsodnostjo ali nepaznostjo in pred zaslepljenostjo. J. Tavčar pa priporoča operacijo v kliniki za živčne čudeže.

Dr.

RAZNE NOVICE

Pomiloščenja

ob stoletnici zedinjenja in vatikanskega koncila

Ministrski svet je za Božič odobril pomiloščenje zapornikov za manjše kazni ob priliki stoletnice zedinjenja in vatikanskega koncila. Pomiloščenja bo deležnih več tisoč zapornikov, ki so bili obsojeni na manjše kazni. — Pretekla so že štiri leta od zadnje pomilostitve v Italiji.

Osebna izkaznica bo veljala pet let

Poslanska zbornica je odobrila zakonski osnutek ministra Tavianiya, po katerem bodo osebne izkaznice italijanskih državljanov imele veljavnost pet let. Doslej je osebna izkaznica zapadla vsaka tri leta. Z vizumom pokrajinskih organov bo veljavna tudi za potovanje v dežele evropske skupnosti.

Zopet stavke

Ne mine teden v Italiji, da bi ne bile na vrsti stavke ene ali druge kategorije delavcev in uslužbencev. Pretekli teden so znova stavkali profesorji srednjih in višjih šol in učitelji in pa časnikarji in papirnice. Zlasti se občuti v teh dneh stavka časnikarjev, saj je Italija brez časopisov. Časnikarji so začeli stavkati v četrtek 13. dec. ob šestih zjutraj. V nedeljo popoldne so stavko prekinili, a le do torka popoldne, nakar se je znova začela stavka, ki bo trajala vse do nedelje 23. decembra popoldne. Prav tako so napovedali stavko tudi časnikarji in publicisti RAI in TV, in sicer od petka 14. dec. od 5.30 zjutraj pa do 5.30 zjutraj 18. decembra.

Da bo stavka čim popolnejša in učinkovitejša so solidarno s časnikarji napovedale stavko tudi nekatere tiskarne.

Povišek na železnicah

Ministrstvo za promet je odredilo 15-procentni povešek na železnicah s 1. jan. 1963. Izvzeti so od tega poveška tedenski abonenti, nedeljske vozovnice, vozovnice za dijake in delavce.

Velik uspeh ameriške astronavitike

Po 109 dneh poleta v vesolje je ameriška raketa »Mariner II« v petek 14. decembra dosegla bližino Venere in jo je tako rekoč oplazila. Na Zemljo je »Mariner II« poslal dragocene podatke, ki sedaj zanimajo ameriške znanstvenike. Iz teh podatkov bodo dognali, ali je sploh možno življenje

Božično voščilo

Z naglimi neslišnimi koraki se je tudi letos približal veseli praznik božiča. Izkoristim to priliko, da se v imenu SKPD - Gorica spomnim na vse sedanje in prejšnje odbornike, pevce in igralce našega društva. Vsem, prav vsem voščim blagoslovljen Božič 1962 in uspeha polno novo leto 1963. Enaka voščila naj gredo tudi vsem Vašim sorodnikom, prijateljem in znancem. Prosvetno delo, ki nas je in ki nas še veže, naj bo porok, da se bo prijateljska vez med nami še bolj poglobila in utrdila. Vam, ki ste z marljivostjo in z navduše-

★ **Mladeniška Marijina kongregacija v Gorici** vošči vsem članom doma in po svetu ter njihovim svojcem blagoslovljene božične praznike in srečno novo leto.

njem doprinali svoj veliki delež našemu prosvetnemu delu, in Vam, ki se še sedaj z vso resnostjo trudite, da bi se prosvetno delo utrjevalo in izpopolnjevalo, naj gre ob tej priliki iskrena pohvala in zahvala. Letošnje praznovanje božičnih praznikov mi kliče v spomin pok. prof. in dolgoletnega požrtvovalnega prosvetnega delavca M. Fileja. Prepričan sem, da če bomo sledili njegovim stopinjam in njegovemu zgledu, bomo prav gotovo dosegli tisti cilj, ki je nam vsem svet. To je cilj, ki vodi navzgor — Bogu v čast in narodu v ponos.

Predsednik SKPD - Gorica
Ivan Bolčina

*

Družina

Družina je tisti kraj, kjer smo najbolje postreženi in kjer največ godrnjamo.

*

Kitajci o nasmehu

Kitajci imajo vrsto lepih pregovorov. Nanizali vam bomo nekatere:

Nasmeh nič ne stane, a mnogo da.
Nasmeh traja le trenutek, a večkrat se vse življenje ne pozabi.
Nasmeha ne moremo kupiti, si ga ne moremo izprositi, ne izposoditi, ne ukrasti. *Nasmeh* nam nič ne služi, dokler ga ne darujemo.
Nasmeh nam je bil dan od Boga, da z njim darujemo bližnjemu globine našega »jaza«.

Slovenski zbor na italijanski prireditvi

Po vsakem nastopu imajo pevci in dirigent različne občutke. Nekaj izrednega pa smo občutili, ko smo stopili z odra nove dvorane Sv. Marije Velike (S. Maria Maggiore) v Trstu.

Ni bil naš običajni nastop, nismo peli tokrat slovenskemu občinstvu, ravno v tem je novost in za naše razmere nekaj izrednega. — Od občutkov pojdemo h kroniki.

Trije priznani mestni glasbeniki: gg. Giuseppe Radole, Tarcisio Basso in p. Vittorio Maritan so organizirali nastop mestnih cerkvenih pevskih zborov, h kateremu so bili povabljeni tudi slovenski zbori. Obvezna pesem je bila »Cantate Domino« Viadane, nato poljubna pesem. Za letos se je prijavil škedenjski pevski zbor, ki se je predstavil s Hladnikovo »Je mrak končani«.

Opazili smo, da smo bili kot »posebna točka«; a po končani slovenski pesmi smo čutili, da je bilo dolgo ploskanje spontano.

Priglasilo se je enajst mestnih zborov. Nastop se je vršil 12. t. m. v novi dvorani Sv. Marije Velike.

Tu se neha kronika, čeravno bi lahko še kaj pripomnili.

Ob koncu ugotovitev. Slovenski pevski zbori morajo odpraviti občutek manjvrednosti. Lahko nastopimo brez strahu pri podobnih prireditvah.

Beseda podvig mora veljati tudi za nastop podvig v povečanju naših zborov in v nastopu novih pevovodij, ki bodo skrbeli za naše nadaljnje delo.

Nastop Skedenjcev je nastop mestnih Slovencev, torej ni omejen na en sam kraj ali pojav. To prvo seme pa mora obroditi večjih sadov. **Dušan Jakomin**

Skedenjski cerkveni pevski zbor pri nastopu mestnih pevskih zborov v Trstu

GORIŠKE NOVICE

V goriški stolni cerkvi bo tudi letos zadnje nedeljo leta, 30. decembra,

Božični koncert

Nastopili bodo združeni zbori iz mesta in iz vasi v dveh skupinah. Vsaka skupina bo zapela štiri božične pesmi. Zbore bo vodil g. Stanko Jeričijo. Med nastopom ene in druge skupine bo imel kratek govor g. dekan Ivan Kretič. — Začetek koncerta ob 3^h popoldne. — Po koncertu sledijo pete litanije M. B. ih zahvalna pesem.

Cerkev je ogrevana.

O zadnji seji občinskega sveta

Po seji z dne 7. t. m. se je občinski svet sestel še dvakrat, in sicer v sredo 12. in v petek 14. t. m. Prvega dne bi bili morali razpravljati tudi o novi pogodbi med občino in ustanovo INGIC, ki skrbi za pobiranje trošarine, toda po odbornikovem poročilu sta socialdemokratska odbornika izjavila, da izstopata iz odbora, ker niso hoteli demokršćani privoliti na njih predlog, naj od prihodnjega leta dalje pobira trošarino občina sama.

Komunisti so tedaj zahtevali, naj se o odstopu socialdemokratskih odbornikov takoj razpravlja, večina pa se je izrekla za odložitve seje, da bi se medtem skušal poravnati nastali spor. A ker ni prišlo do razčiščenja, so na naslednji seji svetovalci vse leve in vse desnice zahtevali, da se razpravlja najprej o odstopu socialdemokratskih odbornikov. V nasprotju s temi pa je dr. Sfiligov v imenu slovenskih svetovalcev izrazil prepričanje, da je še mogoče rešiti spor med KD in PSDI, in predlagal zato, naj se takoj preide k razpravi o ustanovi INGIC. Njegov predlog je obveljal kljub divjemu nasprotovanju komunistov in občinski svet je mogel nadaljevati v sredo prekinjeno delo.

Po dolgi razpravi, med katero je vsaka skupina pojasnila, zakaj je proti njemu, je svet s 27 glasovi proti devetim sklenil, da se pobiranje trošarine poveri za nadaljnja tri leta ustanovi INGIC. Za predlog so glasovali tudi slovenski svetovalci. Seja se je zaključila s ponovnim pripočilom dr. Sfiligoja, naj demokršćani in socialdemokratje sedejo k skupni mizi in naj na miren način skušajo odstraniti vzroke obstoječega nesporazuma.

Prijava novih hiš in stanovanjskih prostorov

Državni tehnični urad je poslal v Sovodnje in Steverjan opozorilo za prijavo novih stanovanjskih prostorov. Rok za prijavo novih hiš ali stanovanjskih prostorov zapade 31. jan. 1963, in sicer za tiste nove prostore, ki so bili vseljivi do konca leta 1962.

Prijavitelj je treba tudi druge spremembe in stanovanjske hiše, ki so bile doslej davka proste, in to za ureditev novega stanovanjskega katastra. Posebne obrazce za prijavo daje tehnični urad v ulici Filzi št. 3 (sodna palača), kjer lahko dobijo zainteresiranci vsa potrebna pojasnila.

Tragična smrt mlade dijakinje

Cestna nesreča je zopet utrgala mlado življenje v našem mestu. V petek popoldne se je vračala iz šole domov 13-letna Viviana Toso. S kolesom je prečkala cesto via Brigata Re v bližini svojega stanovanja. Tedaj ji je nenadoma prišel naproti avto in jo podrl na tla. Prebila si je lobjanjo, zlomila ramo in zadobila še druge težke poškodbe. Prepeljali so jo v mestno bolnišnico, kjer je čez pet ur umrla. — Starši, Aldo in Angela Toso, imata še samo enega devetletnega sina.

Pogreb je bil v nedeljo popoldne in udeležilo se ga je veliko ljudi, zlasti mladine.

Kulturni večer v Kat. domu

V četrtek, 13. decembra smo se zopet zbrali v lepem številu v Katoliškem domu. Na sporedu je bilo zanimivo predavanje z barvnimi slikami, katero nam je pripravil č. g. Bogomil Breclj. Prepotovali smo Italijo od Benetk do Neaplja, ustavili se v Loretu, vzivali nad krasoto južnega sveta, nad modrino morja prelepih otokov in obale v neapelskem zalivu. Povzpeli smo se na Vezuv, videli pompejsko svetišče in izkapanje in tako še enkrat sodelovali prelepe vtise lanskega romanja v Loreto in Pompeje. Vmes nam je g. Breclj na svojstven način razlagal vse te kraje, da je bilo predavanje res na višku

ODBOR KATOLIŠKEGA DOMA v Gorici in ORATORIJ SV. DOMINIK SAVIO se zahvaljujejo vsem dobrotnikom in jim želijo obilno božjih milosti za praznike in v novem letu.

Razšli smo se globoko ganjeni in hvaležni dobremu g. Breclju za veliko doživetje tega kulturnega večera.

† Lojze Beltram

V Sovodnjah je v četrtek 13. decembra umrl Lojze Beltram, po rodu iz Mirna.

Lojze Beltram je izšel iz tistega bujnega katoliškega prosvetnega gibanja, ki se je pojavilo v Mirnu pri Gorici (in sploh na Goriškem) tik pred prvo svetovno vojno. Dobro pripravljen in z globokimi krščanskimi načeli je po prvi svetovni vojni začel v Mirnu in okolici s prosvetnim delom, ki je zaslovelo po svoji izrazitosti po celi naši deželi. Nedeljo za nedeljo je pripravil in priredil predstave na odrh v dvoranah in zunaj na prostem ter vabil množice ljudi in posebno mladino, da se mu pridruži pri tem veličastnem delu za podvig moralne, kulturne in prosvetne ravni našega naroda. Okrog njega se je zbrala skupina mladih idealnih ljudi, katerim je bil učitelj in izvajanju krščanskega nazora in nesebične ljubezni do svojega naroda. Ko je fašizem zatrl slovensko prosvetno gibanje, je Lojze nadaljeval to delo potom knjižnice, katero je skrivaj vodil in širil slovensko knjigo koderkoli je mogel. Bil je globoko veren, skromen v vsem in je zelo pogostoma prejel sv. zakramente.

Po drugi svetovni vojni je še par let živel v Mirnu, nato je zapustil rojstni kraj kot političen begunec in se preselil v Rupo in potem v Sovodnje pri Gorici. Kljub temu da je bilo njegovo zdravstveno stanje v zadnjih letih zelo slabo, je Lojze še vedno prebral knjige in se zanimal za širjenje katoliških misijonov. O vsem njegovem delovanju bi lahko spisal knjigo, ki bi povedala, kaj vse lahko stori človek, ki ga vodi v življenju ljubezen do Boga in do svojega naroda.

Njegovi ženi g. Praksedi naše najgloblje sožalje. Lojze pa naj počiva v miru in Bog naj bo njegov plačnik!

TRŽAŠKE NOVICE

Solska vest

Slovenska trgovska akademija v Trstu je dobila samostojno upravo, kot jo imajo italijanski zavodi iste vrste. To je važen korak na poti do popolne ustavitve slovenskega šolstva in eden izmed ukrepov v izvajanju zakona za slovenske šole. Nekaj časa bo upravo vodil izredni vladni komisar. Ta bo pripravil vse potrebno za čas, ko bo upravo prevzel posebni upravni odbor. — Za komisarja je bil te dni imenovan g. dr. Teofil Simčič, občinski svetovalec v Trstu.

Promocija

Prof. Vinko Beličič je sredi novembra na Katoliški univerzi v Milanu promoviral z disertacijo o pesniku in dramatik Antonu Medvedu (nostrificiral je ljubljansko slavistično diplomu).

Katinara

Solska božična prireditve

V nedeljo 23. decembra t. l. ob 16. uri, priredi katinarska osnovna šola božično prireditev. Ob tej priliki in v voščilo staršem in dobrodošlim gostom za vesel Božič in srečno novo leto, bodo učenci izvajali pester spored. — Vabijo učenci!

Boršt

Kot drugod, se je tudi pri nas na jesen razgibala delavnost. Mladina srednjih šol se zbira v dvorani, tekmuje pri igrah in na sestankih spoznava vzore, za katere se hoče boriti. Deklice po vrhu tega prihajajo tudi k posebnim pevskim vajam, da morejo v nedeljo s svojimi mladimi glasovi pri osmi nedeljski maši prispevati k večji privlačnosti službe božje.

Glavni cerkveni zbor se pod vodstvom g. Dragija pridno vadi za nastop pri reviji pevskih cerkvenih zborov, ki jih prenaša naša radijska postaja ob nedeljah ob 12-ih. — Skupina fantov in deklet že več tednov marljivo pripravlja veseloigro, ki bo vpriporjena 17. januarja v počastitev farnega patrona.

Otroci osnovne šole so pod vodstvom šolskega upravitelja g. Petkovška in učiteljice g. Skrinjarjeve pripravili Miklavžovo prireditev, ki je s peštrim sporedom in obdarovanjem razveselila veliko malih

Igralska skupina iz Rojana priredi na praznik sv. Stefana v Marijinem domu

Dickensovo dramo v treh dejanjih:

CVRČEK ZA PEČJO

Začetek ob 17^h

Med odmori srečolov

Vabljeni!

tisti domači volivci, ki na volitvah volijo tuje kandidate. Tako je bil za miljsko-dolinsko okrožje, v katero spadamo tudi mi, izvoljen v pokrajinski svet italijanski komunist Postogna. Polovica volivcev je podprlo njega namesto kandidata Slovenske liste. Kako se gospod Postogna zanima sedaj za naše ceste, vidimo dobro sami.

Zato nam ni preostalo drugega, kot da smo ubrali novo pot za uveljavljanje naših zahtev. V ta namen je bila pred petnajstimi dnevi napravljena osebna intervencija pri merodajnih krogih, da bi se pokrajinska uprava vendar enkrat lotila asfaltiranja poti od Klenčiča do vasi. Vsa zadeva je torej sedaj v preučevanju. Kakor hitro se bo zvedelo kaj določnega, bomo o zadevi spet poročali. Upajmo, da bo novo leto tudi nam kaj prineslo in ne samo drugim krajem.

ZA DOBRO VOLJO

Iz Pariza do Moskve

Hruščev in njegova žena Nina se vračata iz Pariza v Moskvo. Zaveze na oknih so zaradi večje varnosti skrbno zastrte. Po dolgi vožnji se vlak končno ustavi.

»Kje smo?« je radovedna žena Nina. Hruščev pomoli roko skozi okno in jo čez čas ves vesel in radosten umakne.

»V vzhodnem Berlinu smo.«

»Kako to veš? je radovedna Nina.

»Roko so mi obilznil.«

Čez nekaj ur se vlak drugič ustavi in žena spet zastavi Hruščevu isto vprašanje. Hruščev pomoli roko skozi okno in jo jezen takoj spet umakne.

»Kje smo?« ga vpraša Nina.

»V Varšavi. Hudiči, pljunili so mi v roko.«

Ko se vlak tretjič ustavi, Hruščev spet pomoli roko skozi okno.

»Doma smo, draga,« reče ženi.

»Kako to veš?«

»Izginila mi je zapestna ura!«

*

Učinek besed

Komunistični poslanec se je po svojem kilometrskem dolgem nagovoru v parlamentu pritožil drugemu komunističnemu poslancu:

»Tovariš, pritožil se bom na naš sedež v ulici Botteghe Oscure. Si slišal našega nasprotnika iz demokršćanskih vrst, ki je ves čas mojega govora pokašljeval. Lahko bi si bil dal robec na usta, se ti ne zdi?«

»Pa še kako, saj me je zbudil vsakikrat, ko je zakašljaj!«

*

Berač

Mimoidoči resno pokara berača:

»Ali veste, da je tu prepovedano prositi miloščino?«

»Vem, toda ni prepovedano jo dati.«

*

V obupnem položaju

Baker, prvak britanske aviacije, ki se je posebno odlikoval v zadnji vojni, si je nekoč privoščil svoje prijatelje. Začel je pripovedovati:

»Bil je strašen in obupen položaj. Moja postojanka je bila 300 km daleč od fronte. Motor mi ni deloval; vse naokrog je bila gosta megla in v rezervoarju nisem imel niti kapljice goriva.«

»Kako si se vendar vrnil?«

»Vrnil! — Saj sploh nisem odpotoval!«

ZAHVALA

Ob tragični smrti

Slavec Miroslava in Lokatelj Silvana

se domači in vsi sorodniki toplo zahvaljujejo vsem tistim, ki so z njimi žalovali ob bridki smrti. Posebno se zahvaljujejo č. gg. duhovnikom, civilnim oblastem, darovalcem cvetja in udeležencem pogreba.

Družini SLAVEC in LOKATELJ

Dolina pri Trstu, 17. decembra 1962

Naloga za sedanji čas

Dva avtomobilista sta drvela po cesti; prvi s hitrostjo 140 km, drugi s 160 km na uro. Kje se bosta srečala?

Odgovor: V bolnišnici.

Ropar in zakonska dvojica

Ropar napade z naperjenim samokresom zakonsko dvojico in zakliče: »Dajte mi ves denar — ali pa vas ustrelim!«

»Le počasi, prijatelj,« mirno odgovori mož, »ali misliš, da bi se šetal po mestu z denarjem v žepu, če je žena poleg?«

DAROVI

Za Katoliški dom: Mar. družba 12.000; A. Z. 3.000; N. N. 25.000; N. N. 5.000; N. N. Oslavje 5.000; N. N. 500; J. V. 1.000; A. M. 2.500; Čej Jožef 500; Peršolja Marija 500; Turus 500; Fani Kralj 400; Leban Marinka 500; Makuc Marija 200; Ursič Marija 1.000; Pocarini Alojzija 1.000; Muniš Katarina 1.000; Orel Marija 1.000; Novak Marija 5.000; K. B. 300; Malka 200; S. M. 500; I. H. 2.000; K. H. 2.000; M. K. 1.000; Doles Fortunat 2.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Stegu Otilija 1.000; B. A. 10.000; G. A. 1.000; B. F. 10.000; Gomizelj 1.000; Volčič 2.000; Bandelli G. 1.000; Oberti M. 2.000; Kerševan V. 2.000; D. N. 20.000; S. L. 5.000; St. 40.000; Bizjak D. 2.000; Filipič 5.000; Colja Eda 1.000; Venieri M. 1.000; N. N. 1.000; Giraldi P. 1.000 B. A. 4.000; Ivanka Foschi 10.000 lir v spomin pok. Katarine Kafol.

Bog plačaj!

Za Alojzijevišče: N. N. Gorica 2.000; N. N. 1.000; dr. J. U. 2.000; N. N. 5.000; družina Bandelj 1.000; gđ. R. Pavlica 1.000; N. N. božični dar 4.000; Milka Marinič 1.000; N. N. 2.000 lir

Vsem dobrotnikom se iz srca zahvaljujemo. Bog jim povrni!

OBVESTILA

BOŽICNA POLNOČNICA. Pri Sv. Ivanu v Gorici bo tudi letos kot običajno božična polnočnica.

NOVA KNJIGA

Celovška Mohorjeva družba je izdala slovenski prevod knjige »Kristusovo življenje«, ki jo je napisal znani poznavalec vzhodnih ved in dežel in sv. pisma Ricciotti. Naročila sprejema Goriška Mohorjeva družba, Gorica, Riva Piazzutta 18. Cena 3.000 lir.

ZDRAVNIK

Dr. Sustersich (Šušteršič) Maks

ordinira

od 1. januarja 1963 dalje
v BOLJUNCU, št. 46/a

Sprejema tudi zavarovance I.N.A.M.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 20, osmrtnice L 30, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

+

Naznanjamo žalostno vest, da nas je včeraj zapustila naša ljubljena mama

Pipan Marija

Pogreb je bil v četrtek na domače pokopališče. Priporočamo jo v molitev in v hvaležen spomin.

Zalujoča družina PIPAN in sorodniki

Gabrije, 20. decembra 1962

Lovska družina iz Gabrij izreka globoko sožalje g. Jožefu Pipanu in domačim ob težki izgubi drage žene in mame Pipan Marije.

Vesele božične praznike in srečno novo leto 1963 želijo :

MANUFATURA

PITASSI

GORICA, CORSO VERDI 38 - TEL. 29-68

TEKSTILNA TRGOVINA

PERTOT

TRST - VIA GINNASTICA 22

GALANTERIJA

Mikulus Karmela

IN VSE VRSTE PERILÁ

GORICA, UL. OBERDAN 5

MESECNA DRUZINSKA REVIIJA

MLADIKA

TRST, UL. DONIZETTI 3

TRGOVINA ČEVLJEV

AND. ČOTAR

GORICA, UL. RASTELLO 34 - TEL. 36-67

Kmečka Banka

GORICA, UL. MORELLI 14 - TEL. 22-06

TRGOVINA ČEVLJEV

»ALPINA«

GORICA, CORSO VERDI 34 - TEL. 25-17

PRIJATELJA

CASOPIS IN KAVO V BARU

„Bratuš“

GORICA

ZALOGA DRV
IN GRADBENEGA MATERIALA

Rudolf - Zuljan

GORICA,
UL. DUCA D'AOSTA 29 - TEL. 27-08

HOTEL-PENSION

„BLED“

LEVSTIK VINKO
RIM, UL. STATILIA 19 - TEL. 777-102

ZALOGA DRV IN PREMOGA

IVAN VETRIH

GORICA, UL. LANTIERI 5 - TEL. 25-27

TVRDKA

Košič Benedikt

GORICA

TVRDKA

Licozzi Federico

GORICA, PIAZZA VITTORIA 3
(stanovanje: VIALE VIRGILIO 24 - TEL. 30-30)

ima v zalogi motorne kosilnice B. C. S. z raznovrstnimi priključki: za žetev in vezanje snopov, za škropljenje, za setev; cirkularne žage navadne ali na trak; vprege za voz in molzne električne stroje »Senior« ter druge potrebščine za hlev

TVRDKA

«La Casalinga»

Z VSEMI KUHINJSKIMI IN KMEČKIMI POTREBŠČINAMI

GORICA, PIAZZA VITTORIA 22 - TEL. 32-16

Tiskarna

Budin

GORICA

RIVA PIAZZUTTA 18
TELEFON 2 6 7 6

Katoliški dom in oratorij

GORICA, DREVORED XX. SEPT. 85

TRGOVINA Z ELEKTRIČNIM
IN SANITARNIM MATERIALOM

Koren Stanislav

GORICA, UL. MATTIOLI 11 - TEL. 3271

URARNA - ZLATARNA

Vizintin Jožef

GORICA, UL. MONACHE 9

Katoliško tiskovno društvo

GORICA
RIVA PIAZZUTTA 18

Goriška Mohorjeva Družba

RIVA PIAZZUTTA 18

TVRDKA

F. TERPIN

— JESTVINE — KMETIJSKI STROJI
— IN DRUGE POTREBŠČINE STEVERJAN - TEL. 47-75

BCIKB

BANCA DI CREDITO DI TRIESTE TRŽAŠKA KREDITNA BANKA

GLAVNICA LIR 800.000.000 - VPLAČANIN LIR 180.000.000

TRST, UL. FABIO FILZI 51, 10

TELEF. 51. 38101 BRZJOVNI NASLOV: BANKRED
38045

- ★ Slovenska demokratska zveza v Gorici vošči vsem sodelavcem in somišljenikom blagoslovljen Božič in srečno novo leto v upanju, da bomo tudi v bodoče lahko skupno in uspešno delovali za uveljavljanje pravic Slovencev in demokratičnih načel.
- ★ III. red sv. Frančiška vošči vsem udom blagoslovljene božične praznike in srečno novo leto.
- ★ Zveza dekliških krožkov v Gorici želi članicam vseh krožkov obilo božjega veselja in miru.
- ★ Slovenska katoliška skupnost vošči vsem članom, prijateljem in somišljenikom blagoslovljen Božič in srečno novo leto.
- ★ Marijina družba iz Rojana se zahvaljuje vsem dobrotnikom Marijinega doma. Njim in vsem drugim prijateljem vošči blagoslovljene božične praznike in božje varstvo v novem letu.
- ★ »Pastirček« kliče vsem svojim malim prijateljčkom: »Veselite se z menoj, kajti našel sem Dete, v plenice povito in v jasli položeno.«
- ★ Marijina družba v Gorici pozdravlja vse članice tu in po svetu ter vošči njim in njihovim družinam mir in božji blagoslov v novem letu.
- ★ Kmečka delavska zveza Števerjan želi vsem članom, prijateljem in znancem vesel Božič in srečno novo leto.
- ★ Slovensko Alojzjevišče v Gorici želi blagoslovljene božične praznike vsem dobrotnikom, gojencem ter njihovim družinam.
- ★ Slov. Vincencijeva konferenca v Gorici vošči vsem rojakom obilo božične sreče.
- ★ Župnijski urad sv. Martina v Doberdolu želi vsem bralcem Katoliškega glasa ter vsem župljanom obilo božjega blagoslova.
- ★ Slov. kat. prosvetno društvo »Jože Abram« v Pevni vošči vsem članom in katol. prosvetnim društvom ter vsem našim ljudem vesele božične praznike in srečo v novem letu.
- ★ Pevski zbor »Lojze Bratuš« iz Gorice vošči vsem prijateljskim zborom na Goriškem, Tržaškem in Koroškem vesel Božič in uspeha polno novo leto.
- ★ SKPD - Gorica želi vsem prijateljskim društvom na Goriškem, Tržaškem in Koroškem blagoslovljen Božič in uspeha polno novo leto.
- ★ Salezijanci in gojenci Marijanišča na Opčinah želijo vsem številnim dobrotnikom in prijateljem blagoslovljene božične praznike.
- ★ Zavod sv. Družine (Sirotišče) vošči blagoslovljen Božič in novo leto vsem dobrotnikom, gojencem in njihovim družinam.
- ★ Mohorjeva pisarna želi vsem naročnikom obilo božjega veselja ob branju Mohorjevih knjig.
- ★ Slovensko katoliško prosvetno društvo Števerjan vošči vsem članom, prijateljem in znancem doma in po svetu vesele božične praznike in srečno novo leto.
- ★ Duhovska zveza v Gorici vošči svojim članom in vsem vernikom, naj jih božje Dete obilno blagoslovi s svojim nebeškim blagoslovom.